

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžh/3/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200194
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015200194.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s., so sídlom Drieňová 24, Bratislava, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, proti žalovanému: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky, so sídlom Drieňová 24, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 2014/DZ/R/2/035 zo dňa 5. novembra 2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 30/2015-306 zo dňa 13. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 30/2015-306 zo dňa 13. októbra 2015 p o t v r d z u j e .

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 89,50 €, na účet právneho zástupcu žalobcu, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5S 30/2015-306 zo dňa 13. októbra 2015 (ďalej „napadnutý rozsudok“) zrušil rozhodnutie Rady žalovaného č. 2014/DZ/R/2/035 zo dňa 5. novembra 2014 (ďalej „druhostupňové rozhodnutie“), ako aj prvostupňové rozhodnutie žalovaného č. 2013/DZ/2/1/021 zo dňa 22. augusta 2013 (ďalej „prvostupňové rozhodnutie“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Napadnutým rozsudkom krajský súd zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že z administratívneho spisu zistil, že prvostupňovým rozhodnutím žalovaného v spojení s druhostupňovým rozhodnutím Rady žalovaného bol žalobca uznaný vinným zo spáchania správneho deliktu v podobe zneužitia dominantného postavenia

podľa čl. 102 písm. b/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie a podľa § 8 ods. 2 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže (ďalej „zákon“ alebo „zákon č. 136/2001 Z. z.“). Za spáchanie tohto správneho deliktu uložil žalovaný žalobcovi pokutu vo výške 10.253.662 €.

Žalovaný svoje rozhodnutia odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v sledovanom období od 1. januára 2005 do 31. decembra 2010 žalobca, ako podnikateľ pôsobiaci na celom území Slovenskej republiky s dominantným postavením a/ na relevantnom trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR a b/ na relevantnom trhu poskytovania služieb dopĺňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniách pre motorové rušne, svojím správaním, spočívajúcim jednak v obmedzovaní predaja a prenájmu elektrických rušňov súkromným železničným dopravcom pôsobiacim v SR (ďalej „SŽD“) a jednak v obmedzovaní dopĺňovania paliva do motorových rušňov SŽD, vylučoval konkurenciu na relevantnom trhu železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou ucelených vlakov na území SR, čím znížil intenzitu súťaže na tomto trhu a tým v konečnom dôsledku ovplyvnil samotnú štruktúru tohto trhu.

Podľa žalovaného, uvedené konanie žalobcu ovplyvňovalo obchod medzi členskými štátmi, pretože sa týkalo veľkoobchodných, resp. dodávateľských služieb dominantna vzťahujúcich sa k celému územiu SR tvoriacemu podstatnú časť vnútorného trhu.

Žalobca v zákonnej lehote napadol druhostupňové rozhodnutie, ako aj prvostupňové rozhodnutie (ďalej spolu „rozhodnutia žalovaného“) správnu žalobou podľa druhej hlavy, piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej „OSP“). Žalobca považoval rozhodnutia žalovaného za vecne nesprávne a nezákonné z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ až d/ OSP. Preto sa žalobca v žalobe domáhal, aby krajský súd rozhodnutia žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalobca sa v žalobe postupne zaoberal najmä jednotlivými relevantnými trhmi, ako ich vymedzil žalovaný v rozhodnutiach žalovaného, nedostatkami zistenia skutkového stavu zo strany žalovaného a uloženej pokute.

Vo vzťahu k záveru žalovaného, uvedenému v rozhodnutiach žalovaného, v zmysle ktorého mal žalobca v sledovanom období rokov 2005 až 2010 zneužiť svoje dominantné postavenie na trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR, namietal žalobca najmä nasledovné:

Žalobca namietol, že v sledovanom období vôbec nemal dominantné postavenie na uvedenom trhu. Zároveň namietol (ne)správnosť vymedzenia tohto relevantného trhu zo strany žalovaného. Podľa žalobcu mal žalovaný tento relevantný trh vymedziť z tovarového hľadiska ako trh prístupu k elektrickým rušňom schopným prevádzky v SR a z priestorového hľadiska ho mal žalovaný vymedziť nielen územím SR, ale minimálne aj územím ČR, Maďarska, Poľska a Rakúska.

Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že aj keby mal v sledovanom období na relevantnom trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR dominantné postavenie, neboli splnené nasledovné kumulatívne predpoklady potrebné na vyslovenie záveru o zneužití dominantného postavenia: a/nebolo preukázané, že SŽD žiadali žalobcu o predaj/prenájom elektrických rušňov, b/ nebolo preukázané, že SŽD žiadali o predaj/prenájom konkrétnych radov elektrických rušňov v konkrétnom čase, c/ nebolo preukázané, že v čase, kedy SŽD prípadne žiadali žalobcu o predaj/prenájom určitých radov elektrických rušňov objektívne neexistovala pre SŽD iná alternatíva, ako za porovnateľných podmienok nadobudnúť požadované elektrické rušne od iného subjektu, d/ nebolo preukázané, že v čase, kedy SŽD prípadne žiadali žalobcu o predaj/prenájom určitých radov elektrických rušňov, žalobca skutočne disponoval prebytočnými kapacitami týchto radov elektrických rušňov a e/ taktiež nebolo preukázané, že by napriek skutočnostiam uvedeným v písmenách a/ až d/ žalobca odmietol SŽD žiadané rady elektrických rušňov predat'/prenajať bez objektívneho dôvodu.

Žalobca ďalej v žalobe namietal voči tomu, ako sa žalovaný v rozhodnutiach žalovaného vysporiadal s vyhláseniami nasledovných dopravcov: Železničnej spoločnosti Slovensko, a.s. (ďalej „ZSSK“), ČD

Cargo, a.s. (ďalej „ČD Cargo“), Advanced World Transport, a.s. (ďalej „AWT“) a České dráhy, a.s. (ďalej „České dráhy“), ktoré boli predložené v konaní. Konkrétne namietal voči záverom Rady žalovaného, v zmysle ktorých táto považovala uvedené vyhlásenia za nespôsobilé naplniť znaky čestných vyhlásení podľa § 39 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej „Správny poriadok“). Podľa žalobcu uvedené vyhlásenia dopravcov nie sú čestnými vyhláseniami v zmysle Správneho poriadku, ale ide o vyjadrenia právnických osôb podľa § 32 ods. 3 Správneho poriadku. V súvislosti s týmito vyhláseniami žalobca namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu žalovaným.

Vo vzťahu k záveru žalovaného, uvedenému v rozhodnutiach žalovaného, v zmysle ktorého mal žalobca v sledovanom období rokov 2005 až 2010 zneužiť svoje dominantné postavenie na trhu dopĺňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniách pre rušne, namietal žalobca najmä nasledovné:

Žalobca namietol, že v sledovanom období vôbec nemal dominantné postavenie na uvedenom trhu. Zároveň vytýkal žalovanému, že tento mal pri posudzovaní možností tankovania paliva do motorových rušňov SŽD z tovarového hľadiska zamerať svoju pozornosť aj na tankovanie motorových rušňov poskytované v rámci poskytovania služieb rušňového hospodárstva a z priestorového hľadiska mal žalovaný vymedziť relevantný trh nielen územím SR, ale mal do neho zahrnúť aj pohraničné územia susediacich štátov - ČR, Maďarska, Poľska a Rakúska.

Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že aj keby mal v sledovanom období rokov 2005 až 2010 na relevantnom trhu dopĺňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniách pre rušne dominantné postavenie, neboli splnené nasledovné kumulatívne predpoklady potrebné na vyslovenie záveru o zneužití dominantného postavenia: a/ nebolo preukázané, že by SŽD žiadali žalobcu o čerpanie PHM na jeho čerpacích staniách a taktiež, b/ nebolo preukázané, že by v čase prípadných žiadostí SŽD o čerpanie paliva na čerpacích staniách žalobcu objektívne neexistovala pre SŽD žiadna iná alternatíva ako za porovnateľných podmienok načerpať palivo do ich motorových rušňov. Žalobca v žalobe uviedol, že SŽD mali možnosť čerpať palivo do motorových rušňov jednak v SR a jednak aj v pohraničí susedných štátov, a to na čerpacích zariadeniach AVK vo vlastníctve ZSSK nachádzajúcich sa v SR, čerpacích zariadeniach na vlečkách, čerpacích zariadeniach vo vlastníctve Železníc Slovenskej republiky (ďalej „ŽSR“) nachádzajúcich sa v SR, čerpacích zariadeniach nachádzajúcich sa v pohraničných oblastiach susediacich štátov (Maďarska, Rakúska, Poľska a ČR), na vlastných čerpacích zariadeniach AVK (odkúpených od spoločnosti PETRO Card) a na zakonzervovaných čerpacích staniách žalobcu (od neho odkúpených, alebo prenájatých; c/ nebolo preukázané, že by v čase, kedy SŽD žalobcu prípadne žiadali o čerpanie paliva do ich motorových rušňov, žalobca bol skutočne schopný umožniť čerpanie paliva vzhľadom na kapacitné možnosti konkrétnych čerpacích staníc, d/ taktiež nebolo preukázané, že by napriek skutočnostiam uvedeným v písmenách a/ až c/ (ak by boli preukázané) žalobca odmietol SŽD poskytnúť službu čerpania paliva do ich motorových rušňov na jeho čerpacích staniách bez ospravedliteľného dôvodu.

Žalobca v žalobe namietol aj záver žalovaného, uvedený v rozhodnutiach žalovaného, v zmysle ktorého relevantným trhom, na ktorom sa prejavili dopady zneužívania dominantného postavenia žalobcom, je trh železničnej nákladnej prepravy realizovanej formou ucelených vlakov na území SR. Podľa žalobcu mal byť tento relevantný trh vymedzený z tovarového hľadiska ako trh železničnej nákladnej prepravy realizovanej formou priamych ucelených vlakov.

Žalobca ďalej v žalobe rozporoval aj záver žalovaného o tom, že na relevantnom trhu železničnej nákladnej prepravy realizovanej formou ucelených vlakov na území SR mal žalobca v sledovanom období 2005-2010 dominantné postavenie. K tomu žalobca uviedol, že neboli naplnené kumulatívne predpoklady dominancie na tomto trhu, a síce - a/ že podnikateľ nie je vystavený podstatnej súťaži a súčasne b/ že podnikateľ sa vzhľadom na svoju ekonomickú silu môže správať nezávisle.

Žalobca v žalobe namietal aj to že mu v správnom konaní nebolo preukázané, že by zvyšoval ceny nad konkurencieschopnú úroveň, že by obmedzoval ponuku služieb pre odberateľov (konečných zákazníkov), či zanedbával kvalitu služieb.

Podľa žalobcu sa žalovaný ďalej nedostatočne vyrovnal s otázkou bariér vstupu na uvedený relevantný trh, ktoré podľa názoru žalobcu neboli vysoké, respektíve neexistovali.

Žalobca taktiež namietal, že žalovaný v správnom konaní nesprávne zohľadnil informácie poskytnuté konkurentmi žalobcu vzhľadom na ich možnú zaujatosť, ako aj to, že žalovaný využil údaje z konania o koncentráciách, pričom ale tieto údaje neboli podľa žalobcu relevantné vo vzťahu k preukazovaniu skutočností rozhodných pre toto konanie.

Žalobca rovnako v žalobe namietol aj voči spôsobu, akým sa žalovaný vysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa slobodnej voľby podnikateľa disponovať so svojím majetkom a výberu obchodných partnerov. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že žalovaný sa v priebehu správneho konania dopustil zásadných pochybení pri zisťovaní skutkového stavu.

Žalobou ďalej žalobca rozporoval výšku uloženej pokuty a vymedzenie podmienok, za ktorých môže byť pokuta uložená. Žalobca predovšetkým namietal, že žalovaný nepreukázal, že by žalobca zneužíval svoje dominantné postavenie na relevantnom trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR a relevantnom trhu dopĺňovania paliva do motorových rušňov SŽD pôsobiacich v SR počas celého sledovaného obdobia rokov 2005 až 2010. V súvislosti s tým žalobca namietol žalovaným stanovené časové vymedzenie porušenia zákona na obdobie 6 rokov (2005-2010) a v spojitosti s tým zároveň namietol aj prenášobenie pokuty koeficientom 6, ktorý použil žalovaný v rozhodnutiach žalovaného.

V súvislosti s uloženou pokutou žalobca namietal, že žalovaný na ťarchu žalobcu nesprávnym spôsobom uplatnil koncept „single and continuous infringement“. Žalobca uviedol, že na to, aby bolo možné na určité dlhšiu dobu pokračujúce konanie, skladajúce sa z jednotlivých čiastkových konaní, uplatniť koncept „single and continuous infringement“, musí každé čiastkové konanie samo o sebe predstavovať porušenie zákona. Na podporu svojich tvrdení uviedol interpretáciu tohto konceptu vo viacerých rozhodnutiach súdov.

Žalovaný v žalobe rozporoval aj vymedzenie relevantného obratu pre určenie pokuty, pričom žiadal, aby sa do relevantného obratu nazapočítavala tá časť obratu, ktorá sa viaže na iné typy ucelených vlakov, než ako na priame ucelené vlaky.

Vo vzťahu k výpočtu pokuty zo strany žalovaného žalobca v žalobe namietol aj to, že žalovaný v prvostupňovom správnom konaní nezisťoval relevantný obrat žalobcu za účtovné obdobie roku 2012, hoci práve toto uzavreté účtovné obdobie predchádzalo dňu vydania prvostupňového rozhodnutia (22. augusta 2013). Rovnakého pochybenia sa podľa žalobcu dopustila aj Rada žalovaného v druhostupňovom správnom konaní, keď nezisťovala relevantný obrat žalobcu za uzavreté účtovné obdobie žalobcu predchádzajúce vydaniu druhostupňového rozhodnutia (5. novembra 2014). Z dôvodu tohto pochybenia podľa žalobcu nemohol žalovaný ani konštatovať, že konečná výška pokuty nepresahuje 10 % z relevantného obratu žalobcu za predchádzajúce účtovné obdobie. Vzhľadom na uvedené potom žalobca namietol aj nepreskúmateľnosť rozhodnutí žalovaného, a to z dôvodu absencie vykonaného dokazovania.

Žalobca v žalobe namietol aj spôsob, akým žalovaný zvýšil základnú sumu pokuty. Podľa žalobcu žalovaný pri tomto zvýšení postupoval účelovo a v rozpore s Metodickým pokynom žalovaného o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž (ďalej „Metodický pokyn“).

Vo vzťahu k pokute sa žalobca v žalobe nestotožnil so záverom žalovaného o tom, že novela zákona č. 151/2014 Z. z. neprináša priaznivejšiu úpravu pre žalobcu v oblasti ukladania pokút, následkom čoho táto novela zákona nemala byť na uloženie pokuty aplikovaná. Žalobca s týmto záverom žalovaného nesúhlasil a tvrdil, že práve uvedená novela zákona pre žalobcu prináša priaznivejšiu úpravu, nakoľko

táto novela zmenila úpravu objektívnej a subjektívnej premlčacej lehoty.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe považoval námietky žalobcu proti rozhodnutiam žalovaného za nedôvodné a nepreukazujúce také pochybenia žalovaného, ktoré by mohli mať za následok nezákonnosť rozhodnutí žalovaného alebo postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Na úvod vyjadrenia k žalobe žalovaný uviedol, že súd by mal v tomto konaní prihliadať iba na tie argumenty žalobcu, ktoré uviedol priamo v žalobe. Vo vzťahu k ostatným argumentom uvedeným v predchádzajúcich dokumentoch obsiahnutých v administratívnom spise, na ktoré žalobca v žalobe iba neurčitým spôsobom odkazuje, si žalobca podľa názoru žalovaného nespĺnil povinnosť vyplývajúcu z § 249 ods. 2 OSP, a preto súd nemá na tieto argumenty prihliadať.

Vo vzťahu k relevantnému trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR a postaveniu žalobcu na tomto trhu, uviedol žalovaný vo vyjadrení k žalobe nasledovné:

Podľa žalovaného, z rozhodnutí žalovaného vyplýva, že pre žalobcu, ako aj pre SŽD je na výkon ich činnosti nevyhnutné disponovať hnacími dráhovými vozidlami (ďalej „HDV“) - rušňami. Rušne môžu byť elektrické, alebo motorové, avšak pre SŽD, ako aj žalobcu je ekonomicky výhodnejšie využívanie elektrických rušňov, pričom tieto sú na účely tohto správneho konania nezameniteľné s motorovými rušňami. Žalovaný je presvedčený, že v rozhodnutiach žalovaného preukázal, že žalobca pôsobil na dodávateľskej úrovni voči svojim konkurentom na trhu predaja/prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR.

Žalovaný uviedol, že žalobca získal elektrické rušne do vlastníctva v procese liberalizácie železničnej nákladnej dopravy. Rozhodujúcim zdrojom elektrických rušňov pre žalobcu bol rok 2004, kedy došlo k rozdeleniu Železničnej spoločnosti, a.s. a prechodu elektrických rušňov na žalobcu. Žalovaný má za to, že v rozhodnutiach žalovaného dostatočne preukázal, že rušne, ktoré takýmto spôsobom po roku 2004 prešli na žalobcu, boli rozhodujúcimi aktívami na generovanie obratu SŽD, ktorí ale k nim nemali prístup. Rovnako sa žalovaný domnieva, že v rozhodnutiach žalovaného preukázal, že uvedené rušne, tzv. „staré“ elektrické rušne, nemali rovnocennú alternatívu v „nových“ elektrických rušňoch, rušňoch získavaných zo zahraničia, ani v elektrických rušňoch primárne používaných na osobnú železničnú prepravu.

Žalovaný nesúhlasí ani s námietkou žalobcu, že nezohľadnil pri sledovaní rozdelenia aktív generujúcich obrat elektrických rušňov, pôvodne vlastnených Železničnou spoločnosťou a.s., skutočnosť, že niektoré elektrické rušne prešli aj na ZSSK, a nielen na žalobcu. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uvádza, že z jeho rozhodnutí jednoznačne vyplýva, že zohľadňoval skutočnosť, že niektoré elektrické rušne, pôvodne vlastnené Železničnou spoločnosťou a.s., prešli aj na ZSSK. Táto skutočnosť, podľa žalovaného, nemala vplyv na jeho závery. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje jednak na vyjadrenie spoločnosti ZSSK (bod 180 prvostupňového rozhodnutia), kde táto uviedla, že tieto elektrické rušne upravovala na svoje potreby, vzhľadom na osobitosti osobnej železničnej prepravy, čím neboli priamo použiteľné pre SŽD pre nákladnú dopravu a jednak na to, že podľa údajov a vyjadrení predložených spoločnosťou ZSSK, táto naviac ani na poskytovanie rušňov SŽD nemala kapacity. Žalovaný je taktiež presvedčený, že vo svojich rozhodnutiach jednoznačne preukázal, že alternatíva využívania nových elektrických rušňov, respektíve ich úpravy nebola reálna a ani relevantná na vytvorenie efektívneho konkurenčného tlaku zo strany SŽD na žalobcu v sledovanom období, a to vzhľadom na problémy spojené so schvaľovaním nových elektrických rušňov.

Pokiaľ ide o vyhlásenia spoločností ZSSK, AWT, ČD Cargo, a České dráhy, predložené v správnom konaní žalobcom, žalovaný poukazuje na to, že sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadal s argumentmi žalobcu vzťahujúcimi sa k týmto vyhláseniam, a to nielen vzhľadom na ich neprípustnosť z pohľadu inštitútu čestných vyhlásení podľa § 39 Správneho poriadku, ale aj vzhľadom na ich ďalšie vecné a formálne náležitosti. Žalovaný naďalej tvrdí, že predmetné dokumenty sú irelevantné a nespôsobilé vyvrátiť ním zistený skutkový stav.

Žalovaný ďalej uviedol, že v rámci vymedzenia tovarového relevantného trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR dostatočným a jasným spôsobom zdôvodnil okruh tovarov, ktoré patria na tento relevantný trh, pričom sú z pohľadu užívateľov (SŽD) zhodné, resp. vzájomne zastupiteľné. V rámci tejto analýzy žalovaný jednoznačne preukázal, že služby rušňového hospodárstva a služby predaja/prenájmu elektrických rušňov nie sú zameniteľné, nepatria na jeden trh. SŽD, ktorí sú v tomto prípade užívatelia, nedokážu služby rušňového hospodárstva využiť na vytvorenie konkurenčného tlaku pri poskytovaní služieb na trhu železničnej nákladnej prepravy na rozdiel od elektrických rušňov, ktoré ak získajú do svojej dispozície, vedú na vytvorenie takéhoto súťažného tlaku využiť. Žalovaný má za to, že v rozhodnutiach žalovaného dostatočne preukázal, že subjektom, ktorý rušne schopné prevádzky v SR v rozhodujúcej miere vlastní, je práve žalobca a na trhu nie je prítomný konkurent, ktorý by na žalobcu v oblasti predaja/prenájmu elektrických rušňov vyvíjal konkurenčný tlak, a teda žalobca má dominantné postavenie na trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR.

Žalovaný taktiež vo svojom vyjadrení konštatoval, že v rozhodnutiach žalovaného preukázal, že žalobca, v snahe udržať si svoje dominantné postavenie a eliminovať potenciálny konkurenčný tlak SŽD, nepredával a neprenajímал elektrické rušne SŽD, ktorí mu konkurovali na trhu železničnej nákladnej dopravy v SR, hoci spoločnostiam, ktoré mu nekonkurovali, elektrické rušne predával alebo prenajímал. Týmto správaním žalobca obmedzil schopnosť SŽD efektívne pôsobiť na trhu železničnej nákladnej dopravy formou ucelených vlakov v SR, a teda aj ich schopnosť konkurovať žalobcovi na tomto trhu. Ďalej žalovaný tvrdí, že dostatočne preukázal, že žalobca mal vedomosť o záujme SŽD ako svojich reálnych, alebo potenciálnych konkurentov, o poskytovanie služby predaja/prenájmu elektrických rušňov. V tejto súvislosti považuje žalovaný za preukázané svoje závery, z ktorých vyplýva, že žalobca opakovane odmietol prenajať rušne spoločnosti Slovenská železničná dopravná spoločnosť, a.s. (ďalej „SŽDS“).

Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe taktiež vyslovil, že dostatočne preukázal, že žalobca mal dostatočné kapacity na poskytnutie služby predaja/prenájmu elektrických rušňov, ale túto službu odmietol svojím konkurentom poskytnúť ako naplnenie stratégie prijatej riadiacimi orgánmi žalobcu. Podľa žalovaného, z dôkazov, ktorými disponoval v správnom konaní, celkom jasne vyplynulo, že predmetná stratégia žalobcu bola prijatá na základe monitoringu aktivít konkurentov a predpokladov o konkurenčných tlakoch v oblasti železničnej nákladnej dopravy. Žalovaný je presvedčený, že žalobca sa protisúťažným spôsobom správal vedome, s cieľom eliminovať konkurenciu. Uvedené vyplýva z marketingových plánov žalobcu, v ktorých ako reakciu na vstup nových dopravcov na trh železničnej nákladnej dopravy, žalobca s cieľom udržať si dominantné postavenie na trhu napr. zaviedol opatrenie „neposkytovanie žiadnych služieb externým dopravcom“ (Marketingový plán za rok 2005).

V závere časti vyjadrenia žalovaného, týkajúcej sa konania žalobcu na trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR, žalovaný uviedol, že v správnom konaní preukázal aj samotné dopady zneužívania dominantného postavenia žalobcu, pričom bolo preukázané, že ak by žalobca túto praktiku nerealizoval, súťaž na trhu železničnej nákladnej prepravy formou ucelených vlakov v SR by bola intenzívnejšia, s pozitívnym vplyvom na podmienky pre odberateľov služby železničnej nákladnej prepravy (nižšie ceny, vyššia kvalita).

Žalovaný sa taktiež nestotožnil s námietkami žalobcu vo vzťahu k vymedzeniu relevantného trhu doplnovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniaciach pre rušne, ako aj k postaveniu a činnosti žalobcu na tomto trhu. Žalovaný odmieta obvinenia žalobcu, že nerešpektoval jeho právo uvádzať nové skutočnosti v priebehu správneho konania a nezohľadňoval ich v zisteniach týkajúcich sa skutkového stavu. Žalovaný uviedol, že plne rešpektuje právo žalobcu uvádzať nové skutočnosti v priebehu celého správneho konania, ako aj povinnosť správneho orgánu zohľadniť a vysporiadať sa so všetkými aspektmi skutkového stavu. Podľa žalovaného sa tento vo svojich rozhodnutiach detailne zaoberal rozsiahlymi námietkami žalobcu, každú z nich vyhodnotil, uviedol nielen svoje závery ohľadom námietok, ale aj dôvody vedúce k takýmto záverom.

Žalovaný za účelom posúdenia možného zneužitia dominantného postavenia žalobcu definoval ako dodávateľský tovarový relevantný trh aj trh poskytovania služieb dopĺňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniách pre rušne. Z priestorového hľadiska žalovaný vymedzil relevantný trh ako SR, nakoľko odberatelia týchto služieb pôsobia s malými výnimkami v SR a túto službu nevyužívajú v zahraničí. Uvedené súvisí podľa žalovaného so skutočnosťou, že na pohyb rušňov za hranicami SR by museli mať licenciu, ktorej získanie iba za účelom tankovania v pohraničných priechodových staniách (ďalej „PPS“) nie je účelné a ekonomické. Zároveň je žalovaný presvedčený, že vo svojich rozhodnutiach preukázal, že tankovanie v PPS nie je zameniteľné s tankovaním na čerpacích staniách žalobcu, a teda nepatria na jeden relevantný trh.

Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že palivo do motorových rušňov je dopĺňané na čerpacích staniách pre motorové rušne. Žalobca vlastní čerpacie stanice, ktoré zahŕňajú nádrže paliva, ako aj ďalšiu potrebnú infraštruktúru, a sú rozmiestnené po celom území SR. Žalovaný trvá na tom, že vo svojich rozhodnutiach preukázal, že aj iní SŽD vlastní/prevádzkujú motorové rušne, a teda na výkon svojej podnikateľskej činnosti je pre nich nevyhnutné dopĺňať do nich PHM. Žalovaný vychádzal aj zo skutočnosti, že okrem SŽD a žalobcu vlastní motorové rušne aj ZSSK a ŽSR - správca infraštruktúry, ktorí tiež vyžadujú službu dopĺňania paliva do ich rušňov. Žalovaný zistil, že ZSSK, ako aj ŽSR (vlastnené štátom) žalobca túto službu poskytuje. Podľa žalovaného, SŽD žalobca tankovanie na svojich čerpacích staniách v sledovanom období rokov 2005 až 2010 neumožňoval a SŽD si túto pre nich nevyhnutnú službu museli zabezpečovať alternatívnym spôsobom. Žalovaný je presvedčený, že vo svojich rozhodnutiach preukázal, že alternatívne čerpanie nafty prostredníctvom špeciálne na tento účel pristavenej auto cisterny s naftou na miesta schválené ŽSR je náročné z administratívneho, organizačného, finančného, ako aj časového hľadiska, a preto nemôže byť alternatívou k čerpaniu PHM na čerpacích staniách žalobcu.

Žalovaný rovnako trval na svojich záveroch, uvedených v jeho rozhodnutiach, že pre SŽD nie je reálna alternatíva vybudovania vlastných čerpacích staníc vzhľadom na finančnú a časovú náročnosť tejto alternatívy vo vzťahu k jej návratnosti. Podľa žalovaného tento taktiež dostatočne preukázal, že nie je možné poskytnutie služby čerpania paliva do motorových rušňov od iných vlastníkov čerpacích staníc, keďže žalobca je jediný vlastník čerpacích staníc schopných uspokojiť potreby SŽD. Hoci žalobca opakovane tvrdí, že existuje množstvo ďalších alternatív tankovania pre súkromných dopravcov okrem čerpacích staníc žalobcu, tieto sa podľa žalovaného v správnom konaní nepreukázali ako reálne a korešpondujúce so skutočnou situáciou na trhu. Vo vzťahu k možnosti čerpania PHM zo strany SŽD od spoločnosti ZSSK žalovaný uviedol, že v správnom konaní bolo preukázané, že ZSSK nebolo spôsobilé poskytovať PHM SŽD a tieto ani neposkytovalo, s výnimkou plnenia svojich záväzkov voči žalobcovi v prípadoch mimoriadností.

Žalovaný ďalej konštatoval, že aj vo vzťahu k čerpacím zariadeniam ŽSR v rozhodnutiach žalovaného preukázal, že ani táto alternatíva čerpania paliva pre SŽD nie je relevantnou alternatívou spôsobilou prispieť k vytváraniu súťažného tlaku SŽD na žalobcu v rámci poskytovania služieb železničnej nákladnej dopravy. Rovnako bolo podľa žalovaného v správnom konaní preukázané, že alternatíva rušňového hospodárstva nemá vplyv na možnosti pôsobenia SŽD na relevantnom trhu železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou ucelených vlakov na území SR. Služba rušňového hospodárstva totiž podľa žalovaného nie je pre SŽD zameniteľná so službou poskytovania služieb dopĺňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniách pre rušne, a preto tieto dve služby nepatria na jeden relevantný trh. Žalovaný poukazuje aj na to, že sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadal aj s námietkami žalobcu vo vzťahu k možnosti SŽD získať službu dopĺňovania paliva do motorových rušňov kúpou alebo nájmom zakonzervovaných čerpacích staníc žalobcu, pričom ani táto alternatíva sa nepreukázala ako prostriedok umožňujúci SŽD získať aktíva potrebné na vytváranie konkurenčného tlaku na žalobcu v oblasti železničnej nákladnej dopravy. Ako relevantný zdroj PHM pre motorové rušne SŽD sa nepreukázali ani čerpacie zariadenia na vlečkách. Vzhľadom na uvedené žalovaný vo svojich rozhodnutiach dospel k záveru o dominantnom postavení žalobcu na relevantnom trhu poskytovania služieb dopĺňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniách pre rušne v SR.

Žalovaný nesúhlasí ani s tvrdeniami žalobcu, že nepreukázal naplnenie podmienok zneužívania dominantného postavenia žalobcom na relevantnom trhu poskytovania služieb doplnovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniciach pre rušne v SR. Žalovaný je presvedčený, že dostatočne preukázal, že žalobca si bol vedomý záujmu svojich konkurentov o poskytovanie služby čerpania paliva z jeho čerpacích staníc, mal dostatočné kapacity na poskytnutie tejto služby, avšak túto službu odmietal poskytnúť svojim konkurentom, hoci títo ho o poskytovanie tejto služby žiadali, pričom jeho odmietnutie bolo naplnením stratégie prijatej jeho riadiacimi orgánmi, ktorú tieto prijali na základe monitoringu aktivít konkurentov a odhadov pohybu na relevantných trhoch železničnej nákladnej prepravy.

Žalovaný taktiež považoval za nedôvodné námietky žalobcu týkajúce sa vymedzenia tovarového relevantného trhu železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou ucelených vlakov. Žalovaný považoval svoje závery o vymedzení tohto odberateľského trhu, vyslovené v správnom konaní, za správne. Z priestorového hľadiska žalovaný zadefinoval trh železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou ucelených vlakov ako trh SR zohľadňujúci najmä technické a legislatívne rozdiely medzi železničnými systémami v jednotlivých krajinách, ktoré bránia pôsobeniu dopravcov na širšom trhu a spôsobujú, že podmienky na vykonávanie železničnej nákladnej dopravy v jednotlivých krajinách nie sú homogénne.

Žalovaný je presvedčený, že preukázal existenciu dominantného postavenia žalobcu na relevantnom trhu prepravy realizovanej formou ucelených vlakov v SR, keďže sa v rozhodnutiach žalovaného dostatočne vysporiadal so všetkými faktormi, ktoré sú podľa Európskej komisie potrebné pre posúdenie dominantného postavenia žalobcu, a síce a/ postavenie dominantného podniku a jeho konkurentov na trhu, b/ potenciálna konkurencia a bariéry vstupu na trh a c/ vyrovnávacía kúpna sila. Žalovaný zároveň nesúhlasí so žalobcom, podľa ktorého je nevyhnutne potrebné na preukázanie dominancie preukázať, že zo strany žalobcu dochádzalo k zvyšovaniu cien nad konkurenčnú úroveň, obmedzovaniu ponuky služieb pre odberateľov, alebo zanedbávaniu kvality služieb, nakoľko tieto faktory vyjadrujú skôr ekonomickú definíciu dominancie, a nie faktory preukázania dominancie uvedené v bode 12 Usmernenia Európskej komisie k čl. 82 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva. V súvislosti s uvedeným v prvom rade žalovaný zohľadnil štruktúru trhu (postavenie dominantného podniku a jeho konkurentov na trhu), kde na základe komplexných číselných údajov získaných v rámci správneho konania za každý rok sledovaného obdobia dospel k záveru, že na trhu železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou ucelených vlakov mal žalobca dlhodobo veľmi vysoký trhový podiel, približne 90 % a viac. Žalovaný zohľadnil aj skutočnosť, že žalobca ako štátny podnik dlhodobo pôsobiaci v sektore v porovnaní so súkromnými dopravcami, vlastní potrebnú infraštruktúru a veľký vozový park (cca 700 rušňov a 14.000 nákladných vozňov).

Žalovaný tiež hodnotil konkurenčný tlak na žalobcu okrem existujúcej trhovej situácie aj vzhľadom na potenciálny vplyv expanzie existujúcich konkurentov, vstup potenciálnych konkurentov na trh, alebo riziko vzniku takejto expanzie, alebo takéhto vstupu na trh. Vzhľadom na uvedené žalovaný zisťoval prítomnosť prekážok v expanzii, alebo vstupu na trh. Podľa žalovaného tento vo svojich rozhodnutiach preukázal, že bariéry vstupu na relevantnom trhu železničnej nákladnej prepravy realizovanej formou ucelených vlakov sú vysoké a vstup nových dopravcov na trh je spojený s vysokými nákladmi, na žalobcu nie je vykonávaný významný súťažný tlak vo forme aktuálnej konkurencie alebo potenciálnej konkurencie, a zároveň na uvedenom trhu nie je prítomná ani významná vyrovnávacía sila odberateľov. Zohľadňujúc vyššie spomenuté žalovaný dospel k záveru, že žalobca má na relevantnom trhu železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou ucelených vlakov v SR dominantné postavenie podľa § 8 ods. 1 zákona; ako aj podľa čl. 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, nakoľko na tomto trhu nie je na žalobcu vykonávaný významný súťažný tlak vo forme aktuálnej konkurencie, potenciálnej konkurencie, alebo vyrovnávajúcej kúpnej sily, čím žalobca nie je vystavený podstatnej súťaži a vzhľadom na svoju ekonomickú silu sa môže správať nezávisle.

K vymedzeniu relevantných trhov a postaveniu a správaniu žalobcu na nich žalovaný záverom uviedol, že vo svojich rozhodnutiach preukázal, že žalobca neposkytovaním služby doplnovania paliva na

čerpacích staniách pre rušne, ako aj neposkytovaním služby predaja/prenájomu elektrických rušňov SŽD, naplnil skutkovú podstatu § 8 ods. 2 písm. b/ zákona a čl. 102 písm. b/ Zmluvy o fungovaní EÚ - praktiku odmietnutie dodávať (refusal to supply). Podstatou tejto praktiky je, že dominant súťaží na „odberateľskom“ trhu s kupujúcim, ktorému odmieta dodávať. V tomto prípade je odberateľským trhom trh železničnej nákladnej dopravy formou ucelených vlakov, kde pôsobí žalobca, ako aj SŽD. Odmietnutie dodávať služby predaja/prenájomu rušňov a čerpania paliva na čerpacích staniách predstavuje pre SŽD odmietnutie dodávok vstupného materiálu potrebného k tomu, aby zo strany SŽD mohli byť poskytované služby železničnej nákladnej prepravy formou ucelených vlakov. Pri posudzovaní tejto praktiky je postačujúce, že existuje dopyt zo strany potenciálnych záujemcov a je možné identifikovať potenciálny trh pre daný produkt. Táto praktika zároveň vychádza z uplatňovania špeciálnej zodpovednosti dominantu v prospech udržania, ako aj ďalšieho rozvoja fungujúcej hospodárskej súťaže. Obmedzenie dodávať dominantom bez objektívneho odôvodnenia tohto odmietnutia môže za určitých okolností predstavovať zneužitie dominantného postavenia. Žalovaný je presvedčený, že vo svojich rozhodnutiach preukázal, že žalobca sa protisúťažne správal vedome, s cieľom eliminovať konkurenciu. Preukázaniu tejto skutočnosti podľa žalovaného výrazne napomohli aj marketingové plány žalobcu, v ktorých žalobca ako reakciu na vstup nových dopravcov na trh železničnej nákladnej dopravy zaviedol opatrenie „neposkytovanie žiadnych služieb externým dopravcom“ s cieľom udržať si pozíciu na trhu.

Podľa žalovaného, v správnom konaní boli preukázané aj dopady uvedeného protisúťažného správania žalobcu. V dôsledku obmedzenia predaja a prenájomu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR a obmedzenia služby dopĺňania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniách pre rušne zo strany žalobcu sa SŽD zvyšovali náklady na pôsobenie na trhu železničnej nákladnej dopravy formou ucelených vlakov v SR, nakoľko v oblasti rušňov museli používať drahšie a neefektívnejšie alternatívy, čo ich v konečnom dôsledku znevýhodňovalo voči žalobcovi. Žalovaný je presvedčený, že v správnom konaní preukázal, že náklady na HDV tvoria významnú položku na celkových nákladoch alebo výnosoch dopravcu, a teda spôsob používania rušňov ovplyvňuje efektívnosť pôsobenia železničného dopravcu na trhu. Vo vzťahu k dôležitosti dodávok vstupného materiálu pre konkurentov žalobcu (rušňov a PHM) žalovaný preukázal, že uvedené dodávky boli pre SŽD objektívne potrebné, aby mohli konkurovať na trhu. Žalovaný je rovnako presvedčený, že preukázal, že SŽD nemali skutočné ani potenciálne náhrady týchto dodávok, na ktoré by sa mohli na odberateľskom trhu spoliehať, aby sa mohli vyrovnáť s nepriaznivými následkami odmietnutia dodávky zo strany žalobcu. Žalovaný má za to, že rovnako preukázal aj to, že SŽD nedokážu uvedené aktíva (rušne a čerpanie PHM) efektívne reprodukovať. Následkom uvedeného protisúťažného správania zo strany žalobcu si SŽD museli obstarávať elektrické rušne, ako aj PHM do svojich motorových rušňov spôsobom, ktorý im zvyšoval náklady, nedokázali efektívne pôsobiť na trhu železničnej nákladnej dopravy formou ucelených vlakov v SR, nedokázali sa na tomto trhu razantnejšie presadiť a rásť a konkurovať tak žalobcovi.

K námietkam žalobcu vo vzťahu k nedostatočne zistenému skutkovému stavu veci v správnom konaní sa žalovaný vyjadril tým spôsobom, že v správnom konaní dôsledne uplatňoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Žalovaný pri dokazovaní vychádzal zo znenia Správneho poriadku, ktorý neurčuje záväzným spôsobom prípustnosť konkrétnych dôkazných prostriedkov a ich dôkaznú silu. Bolo teda na rozhodnutí žalovaného, akú dôkaznú silu konkrétnemu dôkazu prisúdi. Žalovaný je pritom presvedčený, že vo svojich rozhodnutiach dostatočne uviedol, ku ktorým dôkazom sa nakoniec vo svojom hodnotení priklonil a z akého dôvodu.

Žalovaný zhrňujúc poukazuje na to, že závery uvedené vo svojich rozhodnutiach podrobne podporil analýzou jednotlivých dôkazov, ako aj právnymi úvahami, ktorými sa pri hodnotení týchto dôkazov a pri formulovaní svojich záverov riadil. S ohľadom na uvedené žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu, uvedeným v žalobe, že v priebehu správneho konania v postupe dokazovania došlo zo strany žalovaného k zásadným pochybeniam, ktoré žalovaný nenapravil. Žalovaný je presvedčený, že v danom prípade vykonal všetky dôkazy, ktoré mohli prispieť k spoľahlivo zistenému skutkovému stavu, vyvrátil všetky námietky žalobcu prednesené v správnom konaní, uniesol dôkazné bremeno, a teda naplnil zásadu materiálnej pravdy.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe nesúhlasil ani s tvrdeniami žalobcu vzťahujúcimi sa k uloženej pokute. Mal za to, že pri ukladaní pokuty postupoval plne v súlade so zákonom aj s Metodickým pokynom. Žalovaný je presvedčený, že preukázal porušenie zákona žalobcom za celé sledované obdobie rokov 2005 až 2010. Z rozhodnutí žalovaného podľa neho jednoznačne vyplývajú dôvody, pre ktoré žalovaný považoval za rok začatia protisúťažného konania žalobcu rok 2005 a za rok ukončenia jeho protisúťažného konania rok 2010. Podľa žalovaného tento jednoznačne preukázal, že v sledovanom období došlo zo strany žalobcu k vytvoreniu a uplatňovaniu stratégie na relevantnom trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR a relevantnom trhu poskytovania služieb dopĺňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniách pre rušne smerujúcej k zamedzeniu konkurenčného tlaku SŽD. Žalovaný rovnako považuje za preukázané, že žalobca uvedenú stratégiu pripravoval a uplatňoval ihneď od svojho vstupu na trh, teda od momentu kedy nastúpil v oblasti poskytovania služieb železničnej nákladnej dopravy na pozíciu svojho predchodcu - Železničnej spoločnosti, a.s. Podľa žalovaného, stratégia monitoringu a opatrení zo strany žalobcu voči jeho konkurentom vyplývala z marketingových plánov žalobcu za roky 2005 až 2010, uskutočňovanie tejto stratégie voči SŽD vyplývalo podľa žalovaného z vyjadrení oslovených subjektov, ako aj zo zistení žalovaného, ku ktorým dospel analýzou údajov od SŽD a žalobcu. Preto žalovaný tvrdí, že komplexom týchto dôkazov preukázal porušovanie zákona žalobcom v období rokov 2005 až 2010, teda počas 6 rokov. Vzhľadom na uvedené bolo podľa žalovaného dôvodné a súladné s Metodickým pokynom prenásobiť pokutu koeficientom 6.

Žalovaný sa nestotožnil ani s námietkami žalobcu vo vzťahu k aplikácii konceptu „single and continuous infringement“ na správanie žalobcu v rozhodnutiach žalovaného. Podľa žalovaného podstatu konceptu „single and continuous infringement“ tvorí skutočnosť, že rôzne akcie sú súčasťou celkového plánu vzhľadom na ich rovnaký cieľ. Žalovaný dospel k záveru, že posudzované dve súčasti protisúťažného správania žalobcu (obmedzenie predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR a obmedzenie poskytovania služby dopĺňania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniách pre rušne) predstavujú jednotnú stratégiu žalobcu zameranú na vytlačenie konkurentov z trhu železničnej nákladnej dopravy. Podľa žalovaného tento v správnom konaní preukázal, že obe tieto protisúťažné správanie žalobcu boli súčasťou jeho celkového plánu, stratégie, so zhodným cieľom - vylúčiť konkurenciu žalobcu, teda SŽD z trhu. Preto je podľa žalovaného dôvodné na obe tieto konania žalovaného nahliadať ako na jeden skutok.

Žalovaný je ďalej presvedčený, že každé jedno protisúťažné konanie žalobcu v sledovanom období mohlo byť aj samostatným porušením, avšak vzhľadom na stratégiu žalobcu, vyplývajúcu z jeho interných materiálov, všetky uvedené protisúťažné konania žalobcu sa navzájom dopĺňali a vytvárali bariéru vstupu na trh. Žalovaný má za to, že preukázal, že obidva typy protisúťažného konania žalobcu pôsobili na trh vzájomne a v rovnakom čase. Obidve konania spočívali v obmedzení služieb pre konkurentov a boli zamerané na dosiahnutie požadovaného výsledku na jednom a tom istom relevantnom trhu, a to trhu železničnej nákladnej dopravy formou ucelených vlakov v SR, na ktorom sa prejavili negatívne dôsledky konania žalobcu.

Žalovaný nesúhlasil ani s námietkami žalobcu vo vzťahu k vymedzeniu relevantného obratu v rozhodnutiach žalovaného. Žalovaný je presvedčený, že vzhľadom na preukázanú prax žalobcu, bolo dôvodné zohľadňovať pri ukladaní pokuty tržby za tovary a služby, ktorých sa porušenie zákona priamo alebo nepriamo týka. To sú služby predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR, služby dopĺňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniách pre rušne a služby železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou ucelených vlakov. Žalovaný uviedol, že pri vymedzení relevantného obratu postupoval v prospech žalobcu, keďže pri jeho určovaní zohľadnil len tržby žalobcu zo železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou ucelených vlakov v SR, nakoľko tržby z predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR a tržby za služby dopĺňovania paliva do motorových rušňov na čerpacích staniách pre rušne v SR boli nulové, resp. zanedbateľné.

Žalovaný nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu týkajúcu sa dodržania 10 % hranice obratu za

predchádzajúce účtovné obdobie pri ukladaní pokuty. Podľa žalovaného z jeho rozhodnutí vyplýva, že uvedenú 10 % hranicu pri ukladaní pokuty zohľadňoval. Žalovaný zároveň konštatoval, že konečná výška pokuty nepresiahla 10 % z obratu žalobcu za predchádzajúce účtovné obdobie na základe verejne dostupných údajov. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie Nejvyššího správného soudu ČR, sp. zn. 7Afs 57/2011-1234, z ktorého podľa žalovaného vyplýva, že postup žalovaného, kedy 10 % hranicu aplikoval na obrat podnikateľa za uzavreté účtovné obdobie predchádzajúce vydaniu prvostupňového rozhodnutia a druhostupňový orgán iba preskúmal postup prvostupňového orgánu, bol v súlade so zákonom (právna úprava v SR a ČR je v tomto aspekte rovnaká).

Za nedôvodnú považoval žalovaný aj námietku žalobcu týkajúcu sa zvýšenia základnej sumy pokuty. Žalovaný poukázal na svoju argumentáciu v rozhodnutiach žalovaného, v zmysle ktorej žalovaný toto zvýšenie uskutočnil vzhľadom na prítiažujúcu okolnosť v podobe opakujúceho sa porušenia zákona zo strany žalobcu, ktoré počíta od právoplatnosti rozhodnutia Rady žalovaného č. 2006/DZ/R/2/144, teda od 2. januára 2007.

Vo vzťahu k námietke žalobcu, v zmysle ktorej mal žalovaný pri ukladaní pokuty žalobcovi postupovať podľa zákona v znení novely č. 151/2014 Z. z., žalovaný uviedol, že novela č. 151/2014 Z. z. nepredstavuje pre žalobcu priaznivejšiu právnu úpravu. Žalovaný vychádzal z toho, že trvajúci správny delikt (ako aj pokračovací správny delikt) sa považuje za spáchaný okamihom upustenia od jeho páchania (resp. okamihom spáchania posledného čiastkového útoku na záujem chránený zákonom pri pokračovacom správnom delikte). Vzhľadom na to, v preskúvanom prípade objektívna premlčacia lehota môže začať plynúť najskôr od skončenia protiprávneho konania žalobcu - teda od 31. decembra 2010. Nemohlo teda dôjsť k uplynutiu tejto lehoty. Žalovaný tiež uviedol, že z dôvodovej správy k novele zákona č. 151/2014 Z. z. vyplýva, že „objektívna premlčacia lehota v trvaní osem rokov a subjektívna premlčacia lehota v trvaní štyri roky sa nemení“, z čoho je zrejмый zákonodarcov úmysel ponechať vecný význam pôvodného ustanovenia zákona.

Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutia žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd odôvodnil napadnutý rozsudok nasledovne:

Krajský súd na úvod vlastného odôvodnenia napadnutého rozsudku uznal za čiastočne dôvodnú námietku žalovaného a neprihliadol na tie argumenty žalobcu, ktoré tento v žalobe uviedol len všeobecným konštatovaním, odvolávajúc sa pri tom na jeho predchádzajúcu argumentáciu uplatnenú v správnom konaní. Krajský súd sa preto ďalej zaoberal len tými namietanými dôvodmi nezákonnosti rozhodnutí žalovaného alebo postupu predchádzajúceho ich vydaniu, ktoré žalobca celkom jasne a konkrétne vymedzil v žalobe.

Krajský súd následne uznal za dôvodnú námietku žalobcu, podľa ktorej žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci. Krajský súd v tomto zmysle súhlasil so žalobcom, že rozhodnutia žalovaného sú predčasné. Podľa názoru krajského súdu v preskúvanom správnom konaní doposiaľ nebolo dostatočne preukázané porušenie zákazu zneužitia dominantného postavenia žalobcom v celom sledovanom období rokov 2005 až 2010. Vychádzajúc z tohto potom neboli ani dostatočné podklady pre uloženie pokuty v rozsahu, aký vyplýva z rozhodnutí žalovaného.

Krajský súd konkrétne považoval za nepostačujúce doposiaľ vykonané dokazovanie k otázke zameniteľnosti čerpacích zariadení vlastnených ZSSK a čerpacích staníc žalobcu a k otázke možnosti iných alternatív čerpania paliva do motorových rušňov SŽD. Krajský súd súhlasil s námietkou žalobcu, že jeho návrhy na doplnenie dokazovania by mali byť zodpovedané odborným znalcom, ako aj s tým, že k technickým otázkam je potrebné podať minimálne odborné stanovisko, prípadne nariadiť znalecké dokazovanie, a to najmä k otázke posudzovania zastupiteľnosti zariadení žalobcu a zariadení iných subjektov za účelom zistenia technických vlastností týchto zariadení.

Krajský súd ďalej nesúhlasil so záverom žalovaného, ktorý v rozhodnutiach žalovaného, vychádzajúc z konceptu „single and continuous infringement“, dospel k záveru, že žalobca mal zneužiť dominantné

postavenie počas obdobia 6 rokov. Podľa krajského súdu, na to, aby mohla byť konštatovaná existencia jediného a trvajúceho porušenia, musí byť preukázaná existencia prvotného porušenia. Najskôr od takéhoto prvotného porušenia je možné potom skúmať existenciu prípadných ďalších porušení a na základe sledu týchto ďalších porušení konštatovať existenciu jediného a trvajúceho porušenia. Pri každom jednotlivom porušení je potrebné skúmať zároveň, či sú kumulatívne naplnené všetky predpoklady takéhoto porušenia.

V danom prípade krajský súd súhlasil s názorom žalobcu, že v správnom konaní doposiaľ nebola jednoznačne preukázaná existencia žiadostí SŽD o predaj/prenájom elektrických rušňov adresovaná žalobcovi ani existencia žiadostí SŽD o tankovanie do ich motorových rušňov na tankovacích zariadeniach spoločnosti žalobcu vo vzťahu k celému sledovanému obdobiu. Krajský súd v tejto súvislosti považoval za osvedčené len obdobie od 3. marca 2009, t. j. od relevantne v administratívnom spise preukázanej prvej písomnej žiadosti jedného zo SŽD o predaj/prenájom elektrických rušňov. O údajných žiadostiach SŽD pred 3. marcom 2009, adresovaných žalobcovi, v administratívnom spise neexistuje podľa názoru krajského súdu žiadny relevantný dôkaz. K okamihu preukázateľného doručenia uvedenej prvej žiadosti je potom podľa krajského súdu nutné skúmať, či boli v tom čase kumulatívne naplnené aj ostatné predpoklady vzniku prvotného porušenia a najskôr od tohto momentu je možné uplatňovať koncept „single and continuous infringement“ a zároveň aj ukladať žalobcovi pokutu.

Krajský súd ďalej považoval za nepreukázané a nedôvodné tvrdenie žalovaného, v zmysle ktorého žalobca už odo dňa svojho vzniku t. j. odo dňa 1. januára 2005 zneužíval svoje dominantné postavenie, nakoľko vznikol rozdelením jeho právneho predchodcu - Železničnej spoločnosti, a.s., ktorej rozdelením nedošlo k žiadnej zmene stratégie pôsobenia na trhu. Nesprávnosť takéhoto tvrdenia žalovaného je daná podľa krajského súdu už tým, že obdobie pred 1. januárom 2005 ani nebolo predmetom skúmania žalovaného v danom správnom konaní.

Krajský súd uznal za dôvodnú aj námietku žalovaného k spôsobu výpočtu a zvýšeniu pokuty. V tejto súvislosti krajský súd konštatoval, že bolo povinnosťou žalovaného, aby pri stanovení výšky uloženej pokuty, s prihliadnutím na zákaz prekročenia 10 % limitu, zisťoval a v odôvodnení rozhodnutia uviedol relevantný obrat žalobcu za posledné uzavreté účtovné obdobie predchádzajúce dňu vydania prvostupňového rozhodnutia (22. augusta 2013), a teda relevantný obrat žalobcu za rok 2012. Nakoľko tak žalovaný neučinil, odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia trpí vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov. Krajský súd zároveň skonštatoval, že určenie relevantného obratu odkazom na verejne prístupné údaje ako aj jeho dodatočné vyčíslenie zo strany žalovaného v rámci vyjadrenia k žalobe považuje za nedostačujúce.

V súvislosti s navýšením žalobcovi uloženej pokuty krajský súd zdôraznil, že pokiaľ žalovaný odvodzoval výpočet pokuty od predchádzajúceho porušenia súťažného práva zo strany žalobcu a v tejto súvislosti od sankcie uloženej žalobcovi právoplatným rozhodnutím Rady žalovaného č. 2006/DZ/R/2/144, súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady žalovaného č. 2006/DZ/R/2/144 nebolo v čase vydania napadnutého rozsudku právoplatne skončené.

K námietke žalobcu ohľadom toho, že žalovaný mal pri rozhodovaní o pokute aplikovať zákon v znení novely č. 151/2014 Z. z., nakoľko táto bola pre žalobcu priaznivejšia, krajský súd vzhľadom na svoj záver o predčasnosti rozhodnutí žalovaného iba všeobecne skonštatoval základné pravidlo aplikácie nového predpisu len pre prípad priaznivejšieho následku pre žalobcu.

Proti napadnutému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ OSP. Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žaloba žalobcu sa zamietá ako nedôvodná a žalobcovi sa nepriznáva náhrada trov konania. Alternatívne žalovaný navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný v úvode odvolania namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, keďže podľa jeho názoru je aplikácia jednotlivých zrušovacích dôvodov zo strany krajského súdu v napadnutom rozsudku

nejasná. Podľa žalovaného totiž z napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, v čom krajský súd vidí nesprávne právne posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ OSP), v akej časti dokazovania a zisťovania skutkového stavu žalovaným bol skutkový stav zistený nedostatočne (§ 250j ods. 2 písm. c/ OSP), a v ktorých častiach sú rozhodnutia žalovaného nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. d/ OSP). Podľa žalovaného ďalej z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ktorá časť napadnutého rozsudku sa vzťahuje na konkrétny dôvod zrušenia rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný taktiež v odvolaní uviedol, že použitie kombinácie zrušovacích dôvodov (podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ OSP) v napadnutom rozsudku je neprípustné. Konkrétne namietal, že použitie zrušovacieho dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP (nepreskúmateľnosť rozhodnutí žalovaného) znemožňuje preskúmanie rozhodnutí žalovaného z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ OSP.

Žalovaný v odvolaní ďalej namietal, že krajský súd pri svojom rozhodovaní prihliadal aj na skutočnosti nad rámec odôvodnených žalobných argumentov žalobcu a naopak sa nezaoberal tými námietkami, ktorých preskúmanie si krajský súd vytýčil v napadnutom rozsudku.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b/ OSP odôvodnil žalovaný tým, že napadnutý rozsudok je nezrozumiteľný a nedostatočne odôvodnený. Žalovaný je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa obsahové náležitosti podľa § 157 ods. 2 OSP. Konkrétne podľa žalovaného napadnutý rozsudok neobsahuje označenie dôkazov, o ktoré krajský súd oprel svoje zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov, skutočnosti, ktoré mal krajský súd za preukázané, ako aj právne posúdenie zisteného skutkového stavu.

Žalovaný v odvolaní namieta aj to, že pokyny, ako má žalovaný ďalej postupovať v správnom konaní, uložené mu krajským súdom v napadnutom rozsudku, sú zmätočné a nerealizovateľné. Túto námietku odôvodnil žalovaný tak, že krajský súd mu na jednej strane ukladá povinnosť doplniť dokazovanie k odstráneniu rozporov a po tom, čo budú splnené zákonné podmienky k odstráneniu rozporov v čestných vyhláseniach, vymedziť obdobie porušovania; následne ukladá žalovanému povinnosť zadovážiť si k otázke zameniteľnosti zariadení žalobcu a SŽD minimálne odborné stanovisko, prípadne posudok znalca. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že vymedzenie relevantného trhu, ktorého súčasťou je posúdenie zameniteľnosti alternatív tovarov a služieb, je nevyhnutným predpokladom na zadefinovanie postavenia subjektu na takto vymedzenom trhu; až vo vzťahu k takto vymedzenému trhu sa posudzuje aj správanie dominantu a obdobie porušovania zákona. Preto podľa žalovaného nie je možné dodržať postup, ktorý mu nariadil krajský súd, nakoľko žalovaný až po tom, čo vyhodnotí zneužívanie dominantného postavenia žalobcom, má nariadiť posudok znalca, ktorý je ale (na druhej strane) podľa súdu nevyhnutný na zadefinovanie relevantného trhu.

V ďalšej časti odvolania žalovaný nesúhlasí so záverom krajského súdu, že v preskúmanom správnom konaní doposiaľ nebolo dostatočne preukázané porušenie zákazu zneužitia dominantného postavenia zo strany žalobcu v celom sledovanom období rokov 2005 až 2010. Zároveň žalovaný považuje uvedený záver krajského súdu za neurčitý a nepreskúmateľný, nakoľko krajský súd podľa žalovaného konštatoval nedostatočné preukázanie skutkového stavu žalovaným bez toho, aby sa vyjadril k argumentom žalovaného, ktoré uviedol v rozhodnutiach žalovaného a vo vyjadrení k žalobe. Krajský súd taktiež podľa žalovaného vôbec neuviedol, akými myšlienkovými pochodmi sa riadil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie a prečo sú dôležité tie doplnenia dokazovania, ktoré má žalovaný v zmysle napadnutého rozsudku vykonať. Podľa žalovaného, z formulácie napadnutého rozsudku nevyplýva, ktoré časti skutkového stavu, ustáleného žalovaným, považuje krajský súd za nedostatočne preukázané. Z takto koncipovaného napadnutého rozsudku preto žalovanému nie je zrejmé, v akom rozsahu má doplniť dokazovanie, teda či bude postačovať doplnenie dokazovania iba vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré krajský súd výslovne uviedol v napadnutom rozsudku alebo bude potrebné doplniť dokazovanie ohľadom všetkých tých skutočností, o ktorých krajský súd konštatoval, že v správnom konaní preukázané neboli.

Žalovaný ďalej v odvolaní považuje za nesprávne právne posúdenú, resp. nezrozumiteľnú časť napadnutého rozsudku, v ktorej krajský súd požaduje, aby žalovaný preukázal porušenie zákazu zneužitia dominantného postavenia žalobcom nad akúkoľvek pochybnosť. Žalovaný uvádza argumentáciu o nemožnosti aplikácie takéhoto dôkazného štandardu na správne trestanie. Na podporu svojej argumentácie poukazuje napr. na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu ČR, sp. zn. 1As 27/2008, ako aj na judikatúru Súdneho dvora EÚ (napr. na rozsudok vo veci Európska komisia proti Anic Partecipazioni, sp. zn. C-49/92). Tvrdí tiež, že pokiaľ krajský súd prevzal dôkazný štandard „nad akúkoľvek pochybnosť“ z trestného práva, tento nie je možné aplikovať v oblasti administratívneho trestania pri porušení pravidiel súťažného práva, keďže analogická aplikácia dôkazného štandardu z trestného práva je pri správnom trestaní vylúčená. Požiadavka krajského súdu zistiť skutkový stav nad akúkoľvek pochybnosť by podľa žalovaného mohla spôsobiť paralyzovanie jeho rozhodovacej činnosti.

Podľa odvolania žalovaného sú nepreskúmateľné a nesprávne aj závery krajského súdu ohľadom nedostatočného vykonania dokazovania zo strany žalovaného k otázke zameniteľnosti čerpacích zariadení vlastnených ZSSK a čerpacích staníc žalobcu a k otázke možnosti iných alternatív čerpania pohonných hmôt zo strany SŽD, ako aj ohľadom potreby odborného vyjadrenia, prípadne znaleckého posudku k technickým otázkam, najmä k otázke posudzovania zastupiteľnosti zariadení žalobcu a zariadení iných subjektov za účelom zistenia technických vlastností týchto zariadení. Žalovaný považuje za nepreskúmateľné uvedené závery krajského súdu preto, lebo podľa neho napadnutý rozsudok v časti uvedených záverov nespĺňa náležitosti odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 OSP.

Záver krajského súdu, podľa ktorého žalovaný nedostatočne vykonal dokazovanie k otázke zameniteľnosti čerpacích zariadení vlastnených ZSSK a čerpacích staníc žalobcu, ako aj k otázke možnosti iných alternatív čerpania pohonných hmôt zo strany SŽD, považuje žalovaný za nesprávny, a to preto, lebo je presvedčený, že sa v rozhodnutiach žalovaného podrobne zaoberal a dôkladne vysporiadal s námietkami žalobcu vo vzťahu k možnosti dopĺňovania paliva do motorových rušňov SŽD z iných zdrojov.

Zároveň podľa žalovaného nie je možné tvrdiť, že žalovaný mal ustanoviť znalca alebo si zabezpečiť odborné vyjadrenie k technickým otázkam, najmä k otázke posudzovania zastupiteľnosti zariadení žalobcu a zariadení iných subjektov za účelom zistenia technických vlastností týchto zariadení. Podľa žalovaného totiž identifikácia alternatív čerpania pohonných hmôt pre SŽD, ktoré sú z pohľadu súťažného práva zastupiteľné, spadá do oblasti vymedzenia relevantného trhu. V tejto súvislosti je žalovaný presvedčený, že vymedzenie relevantného trhu, ktorého súčasťou je posúdenie zastupiteľnosti tovarov a služieb, spadá do výlučnej kompetencie žalovaného, v dôsledku čoho posúdenie zastupiteľnosti jednotlivých alternatív čerpania nemôže uskutočniť žiaden znalec. Vo vzťahu k technickým otázkam, na zodpovedanie ktorých navrhol žalobca ustanoviť znalca, žalovaný v odvolaní uviedol, že zodpovedanie týchto technických otázok bolo na účely tohto konania nepotrebné, nakoľko by nemalo vplyv na posúdenie zastupiteľnosti tovarov a služieb, a teda na vymedzenie relevantného trhu.

Žalovaný v odvolaní namieta aj zmätosť a nezrozumiteľnosť napadnutého rozsudku v časti, v ktorej krajský súd uložil žalovanému povinnosť doplniť dokazovanie k odstráneniu rozporov v čestných vyhláseniach jednotlivých SŽD. Váda tejto časti napadnutého rozsudku spočíva podľa žalovaného v tom, že mu z nej nie je jasné, čo považoval krajský súd za rozpor v čestných vyhláseniach. Konkrétne, či si podľa krajského súdu navzájom rozporujú jednotlivé vyhlásenia subjektov, ktoré krajský súd označil ako „čestné vyhlásenia“ alebo ide o iné, krajským súdom neuvedené a nekonkretizované rozpory.

V ďalšej časti odvolania žalovaný namieta proti záverom krajského súdu ohľadom uloženej pokuty. Žalovaný je presvedčený, že pri ukladaní pokuty žalobcovi postupoval v súlade so zákonom aj s Metodickým pokynom. Žalovaný má za to, že správne vymedzil obdobie porušovania zákona žalobcom, správne aplikoval koncept „single and continuous infringement“ a rovnako správne vymedzil relevantný obrat žalobcu, ktorý bol základom pre výšku uloženej pokuty.

Žalovaný v odvolaní namietol, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s argumentmi

žalovaného ohľadom aplikácie konceptu „single and continuous infringement“, ale bez ďalšieho prevzal argumentáciu žalobcu. Z toho dôvodu nie je žalovanému zrejmé, prečo sa krajský súd priklonil práve k žalobcovmu výkladu konceptu „single and continuous infringement“. Vzhľadom na to považuje žalovaný napadnutý rozsudok v tejto časti za nezrozumiteľný a nezákonný.

Žalovaný v odvolaní trval na tom, že koncept „single and continuous infringement“ vo vzťahu k žalobcovi aplikoval správne. Uviedol, že na to, aby bolo možné v tomto prípade koncept aplikovať, bolo podstatné, aby žalovaný preukázal napĺňanie stratégie žalobcu smerujúcej k jedinému cieľu, a to k udržaniu si dominantného postavenia na relevantnom trhu železničnej nákladnej dopravy formou ucelených vlakov. Napĺňanie tejto stratégie však podľa žalovaného nie je identické s preukázaním odmietnutia písomnej žiadosti SŽD zo strany žalobcu. Žalovaný následne v odvolaní konštatoval, že v správnom konaní preukázal, že žalobca porušoval zákon na oboch dodávateľských relevantných trhoch počas celého sledovaného obdobia, pričom každé z týchto porušení mohlo byť aj samostatným porušením zákona, avšak vzhľadom na jednotnú stratégiu žalobcu, ktorá smerovala k dosiahnutiu jediného cieľa, je podľa žalovaného dôvodné tieto jednotlivé porušenia považovať za jediné a trvajúce porušenie, a teda za naplnenie konceptu „single and continuous infringement“.

Podľa odvolania žalovaného, tento považuje za nepreskúmateľný a súčasne nesprávny aj záver krajského súdu ohľadom preukázania obdobia porušovania zákona zo strany žalobcu v nadväznosti na preukázanie odmietania žiadostí SŽD zo strany žalobcu o predaj alebo prenájom elektrických rušňov, respektíve o tankovanie paliva do motorových rušňov na čerpacích staniciach žalobcu. Nepreskúmateľnosť uvedeného záveru krajského súdu spočíva podľa žalovaného v tom, že v odôvodnení napadnutého rozsudku, týkajúcim sa tohto záveru, sa krajský súd nevysporiadal s argumentáciou žalovaného a zároveň, z napadnutého rozsudku ani v tejto časti nevyplyva, ako dospel krajský súd k záveru, že v napadnutom rozsudku uvedené dôkazy nepreukazujú zneužívanie dominantného postavenia žalobcom. Žalovaný je pritom presvedčený, že dostatočne a v súlade so zákonom preukázal porušovanie zákona žalobcom v celom sledovanom období rokov 2005 až 2010.

Žalovaný považoval záver krajského súdu, podľa ktorého žalovaný v správnom konaní nepreukázal porušovanie zákona žalobcom počas celého sledovaného obdobia, za nesprávny aj preto, lebo krajský súd, podľa žalovaného, vychádzal z nesprávneho predpokladu, podľa ktorého v rozhodnutiach žalovaného dospel žalovaný k záveru o zneužívaní dominantného postavenia žalobcom už odo dňa jeho vzniku, t.j. odo dňa 1. januára 2005, len z dôvodu, že tento vznikol rozdelením jeho právneho predchodcu - Železničnej spoločnosti, a.s., ktorej rozdelením nedošlo k žiadnej zmene stratégie pôsobením na trhu, teda odvodzoval správanie žalobcu od správania sa jeho predchodcu.

Záver krajského súdu, podľa ktorého žalovaný v správnom konaní nepreukázal porušovanie zákona žalobcom počas celého sledovaného obdobia, považuje žalovaný za nesprávny aj preto, lebo krajský súd nesprávne zhodnotil skutkový stav v časti, v ktorej posudzoval protisúťažné správanie žalobcu v nadväznosti na predchádzajúce správanie jeho právneho predchodcu. Krajský súd dospel podľa žalovaného v napadnutom rozsudku k nesprávnemu záveru, keď konštatoval, že pri posudzovaní protisúťažného správania žalobcu nebolo možné brať do úvahy predchádzajúce správanie právneho predchodcu žalobcu, nakoľko obdobie pred 1. januárom 2005 nebolo predmetom skúmania žalovaného v správnom konaní. Žalovaný je, narozdiel od uvedeného záveru krajského súdu, presvedčený, že v správnom konaní preukázal, že žalobca svoju protisúťažnú stratégiu uplatňoval ihneď od svojho vstupu na trh, pričom odvodzovanie tejto stratégie žalobcu od predchádzajúceho správania jeho právneho predchodcu podľa žalovaného preukazujú jednak marketingový plán žalobcu z roku 2005 a jednak zmluva z roku 2004 uzavretá medzi právny predchodcom žalobcu a zahraničným dopravcom - spoločnosťou CHEM TRANS LOGISTIC POLSKA, ktorú žalobca sám predložil v preskúmanom správnom konaní.

Žalovaný je presvedčený, že porušovanie zákona žalobcom počas celého sledovaného obdobia v správnom konaní preukázal nielen odvodzovaním správania žalobcu od správania jeho právneho predchodcu, ale aj inými skutočnosťami, a to a/ marketingovými plánmi žalobcu za roky 2005 až 2011,

z ktorých podľa žalovaného vyplývalo, že žalobca monitoroval konkurentov, vedome plánoval a vykonával aktivity cielené na jeho konkurentov, respektíve potenciálnych konkurentov, b/ ďalej zmluvami o predaji a prenájme rušňov žalobcu uzatvorených v rokoch 2005 až 2010 so SŽD, z ktorých vyplynulo, že si v nich žalobca zabezpečoval udržanie svojej pozície na trhu, c/ ďalej zo správania žalobcu v komunikácii so SŽD prejavujúcimi záujem o kúpu/prenájom rušňov, resp. o možnosť tankovania, vo vzťahu ku ktorému je žalovaný presvedčený, že preukázal jednak priame odmietnutie uzatvorenia zmluvy a aj tzv. de facto odmietnutie, kedy správanie žalobcu vo vzťahu k niektorým SŽD bolo spôsobilé vyvolať u iných SŽD stav, že o kúpu/prenájom rušňov, resp. o možnosť tankovania žalobcu ani nežiadali, lebo si boli vedomí situácie na trhu, pričom vychádzali zo skúseností iných SŽD so správaním žalobcu, d/ ako aj z vyjadrenia samotného žalobcu, ktorý potvrdil, že po dôkladnom zvážení žiadostí SZD o využívanie jeho zariadení na tankovanie pohonných hmôt, tieto žiadosti odmietol.

Vo vzťahu k preukazovaniu porušovania zákona žalobcom počas celého sledovaného obdobia žalovaný považoval za nesprávny aj záver krajského súdu, ktorý mal za osvedčenú existenciu žiadostí SŽD voči žalobcovi o predaj/prenájom elektrických rušňov, prípadne o dopĺňovanie paliva do motorových rušňov iba za obdobie od 3. marca 2009 do 31. decembra 2010, teda od relevantne preukázanej písomnej žiadosti jedného zo SŽD o predaj/prenájom elektrických rušňov. Krajský súd totiž v napadnutom rozsudku vyslovil, že za dôkaz protisúťažného správania žalobcu nemožno považovať a/ nekonkrétne vyjadrenie SŽD o tom, že nevie uviesť, kedy žalobcu žiadal o predaj/prenájom elektrických rušňov, b/ vyjadrenia niektorých SŽD, že títo žalobcu vôbec nežiadali o dodanie relevantných tovarov a služieb, c/ skutočnosť, že niektorí SŽD sa k otázkam žalovaného vôbec nevyjadrili a d/ ani skutočnosť, že niektorí SŽD síce vo všeobecnosti na otázky žalovaného odpovedali, avšak nevyjadrili sa ku žiadostiam týkajúcim sa relevantných tovarov a služieb. Voči uvedenému záveru krajského súdu žalovaný v odvolaní oponuje, že odmietnutie prístupu k relevantným tovarom a službám nemožno zužovať iba na fyzickú odpoveď žalobcu, v ktorej výslovne uvedie, že nepredá/neprenajme rušne, prípadne neposkytne službu dopĺňovania paliva. Termín „odmietnutie“ podľa žalovaného označuje výsledok, resp. cieľ, ktorý si dominant želá dosiahnuť a ktorý môže byť klasifikovaný ako zneužitie dominantného postavenia, avšak k tomuto výsledku sa možno dopracovať rôznymi spôsobmi a prostriedkami. Takýmto odmietnutím môže byť podľa žalovaného situácia, keď dominant vôbec alebo veľmi neskoro reaguje na žiadosť podnikateľa. V takomto prípade podľa žalovaného síce formálne k odmietnutiu nedôjde, ale ide o tzv. de facto odmietnutie. Z napadnutého rozsudku pritom nie je podľa žalovaného vôbec zrejmé, aké stanovisko zaujal krajský súd k uvedenej aplikácii konceptu „konštruktívneho odmietnutia“, teda, či aplikáciu takéhoto konceptu nepripúšťa vo všeobecnosti alebo iba v posudzovanom prípade, resp. či sa krajský súd vôbec týmto konceptom zaoberal.

Žalovaný zároveň vytyka krajskému súdu, že existenciu žiadostí SŽD posudzoval nesprávne formalisticky, keď krajský súd, podľa žalovaného, pripustil iba písomné preukázanie skutočností, ktoré navyše museli spĺňať nedôvodné požiadavky krajského súdu ohľadom formy týchto písomností, pričom takýto postup nemá podľa žalovaného oporu v zákone.

Žalovaný v odvolaní namieta aj nesprávne právne posúdenie zo strany krajského súdu a súčasne nespreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v časti, v ktorej krajský súd konštatoval, že bolo povinnosťou žalovaného, aby pri výške uloženej pokuty v súvislosti s posúdením neprekročenia 10 % limitu podľa § 38 ods. 1 zákona, zisťoval relevantný obrat žalobcu za uzavreté účtovné obdobie ku dňu vydania prvostupňového rozhodnutia (22. augusta 2013), a teda relevantný obrat žalobcu za rok 2012. Žalovaný namieta, že krajský súd v tejto časti napadnutého rozsudku mylne aplikoval pojem „relevantný obrat“, ktorý je na účely posúdenia neprekročenia 10 % limitu irelevantný, namiesto správneho pojmu „obrat“.

Žalovaný v odvolaní taktiež nesúhlasil so záverom krajského súdu o nespreskúmateľnosti rozhodnutí žalovaného z dôvodu, že v nich žalovaný priamo nevyčíslil obrat žalobcu, z ktorého vychádzal pri zohľadňovaní 10 % limitu uloženej pokuty. Podľa žalovaného z jeho rozhodnutí vyplýva, že limit neprekročenia 10 % z obratu žalobcu pri ukladaní pokuty zohľadňoval. Uviedol aj, že uvedený limit slúži iba na kontrolu maximálnej možnej výšky pokuty a nie je zákonnou náležitosťou rozhodnutia. Žalovaný

poukázal na to, že pri zohľadňovaní 10 % limitu pri výpočte pokuty vychádzal z verejne dostupných zdrojov, ktoré obsahovali údaje predkladané samotným žalobcom, ktorý teda, napriek absencii tohto údaje v rozhodnutiach žalovaného, mal vedomosť o svojom obrate. Žalovaný ďalej uviedol, že krajský súd svojím záverom o nepreskúmateľnosti rozhodnutí žalovaného z dôvodu nevyčíslenia obratu žalobcu v nich, prekročil rámec žalobných dôvodov, nakoľko žalobca v žalobe nenamietal porušenie svojich procesných práv, ale iba nepreskúmateľnosť rozhodnutí žalovaného z dôvodu nevykonania potrebných dôkazov.

V ďalšej časti odvolania považoval žalovaný za nezrozumiteľnú a nepreskúmateľnú časť napadnutého rozsudku ohľadom navýšenia pokuty, v ktorej krajský súd uviedol, že pokiaľ žalovaný odvodzoval výpočet pokuty od predchádzajúceho porušenia súťažného práva zo strany žalobcu a v tej súvislosti od sankcie uloženej žalobcovi právoplatným rozhodnutím Rady žalovaného č. 2006/DZ/R/2/144, súdne konanie o preskúmaní zákonnosti uvedeného rozhodnutia Rady žalovaného nebolo v čase vydania napadnutého rozsudku právoplatne skončené. Žalovaný k uvedenému namieta, že mu zo znenia tejto časti napadnutého rozsudku nie je zrejmé, k akému záveru táto časť napadnutého rozsudku mala viesť a ani to, aké boli dôvody takéhoto vyjadrenia zo strany krajského súdu alebo úvahy, ktorými sa krajský súd pri tomto vyjadrení riadil.

V ďalšej časti odvolania žalovaný uviedol námietky ohľadne tej časti napadnutého rozsudku, v ktorej sa krajský súd vyjadril k námietke žalobcu o aplikácii nesprávneho znenia zákona zo strany žalovaného. Žalovaný uviedol, že považuje túto časť napadnutého rozsudku za nepreskúmateľnú a nezrozumiteľnú, a to z dôvodu, že nie je zrejmé, či sa krajský súd stotožnil s námietkou žalobcu alebo nie a prečo. Krajský súd sa totiž podľa žalovaného nevyjadril k jeho argumentácii, ktorou obhajoval správnosť aplikácie zákona v znení účinnom do 30. júna 2014. Krajský súd taktiež podľa žalovaného neuviedol, či skutočnosti uvádzané v tejto časti napadnutého rozsudku považuje za jeden z dôvodov zrušenia rozhodnutí žalovaného a ak áno, podľa ktorého ustanovenia OSP.

V závere tejto časti odvolania žalovaný uviedol dôvody, prečo podľa neho novela zákona č. 151/2014 Z. z. nepredstavuje pre žalobcu v časti uloženia pokuty priaznivejšiu právnu úpravu než zákon v znení účinnom do 30.06.2014, ktorý žalovaný aplikoval v správnom konaní pri ukladaní pokuty žalobcovi. Žalovaný v tejto súvislosti konkrétne uviedol, že napriek tomu, že novelou zákona č. 151/2014 Z. z. došlo k vypusteniu ustanovení upravujúcich plynutie objektívnej premlčacej lehoty pri pokračovacích a trvajúcich správnych deliktoch, podľa žalovaného takúto zmenu nie je možné vnímať ako priaznivejšiu pre žalobcu, ktorá by zakladala povinnosť aplikácie zákona v znení novely č. 151/2014 Z. z. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na to, že ustanovenia týkajúce sa plynutia objektívnej premlčacej lehoty v prípade trvajúcich a pokračujúcich správnych deliktov boli zavedené do zákona novelou zákona č. 465/2002 Z. z., pričom tieto ustanovenia mali deklaratórny charakter, a boli zavedené do zákona len ako reakcia na potreby praxe, v ktorej dochádzalo k problémom vo výklade plynutia objektívnej premlčacej lehoty v prípade trvajúcich a pokračujúcich správnych deliktov. Následne však, keďže postupom času neboli identifikované problémy aplikačnej praxe vo vzťahu k otázke plynutia premlčacej lehoty pri trvajúcich a pokračovacích správnych deliktoch, bola úprava v oblasti trvajúcich a pokračovacích deliktov novelou zákona č. 151/2014 Z. z. vypustená ako nadbytočná vzhľadom na jej deklaratórny charakter.

Na záver odvolania žalovaný zopakoval, že nakoľko sú podľa neho dané odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ OSP, alternatívne navrhuje buď zmenu napadnutého rozsudku tak, že sa žaloba žalobcu zamietá alebo zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu potvrdiť a žalobcovi priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobca uviedol, že z jednotlivých bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, v ktorej časti trpia rozhodnutia žalovaného konkrétnymi vadami a ako boli tieto vady subsumované pod jednotlivé

zrušovacie dôvody. Napadnutý rozsudok z tohto hľadiska spĺňa požiadavky preskúmateľnosti.

Žalobca nesúhlasí s tvrdením žalovaného o tom, že kombinácia zrušovacích dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP, s dôvodmi podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ OSP je neprípustná. Žalobca poukázal na to, že v rozhodovacej praxi súdov je kombinácia zrušovacích dôvodov obvyklá, pričom nie je súdmi vylúčená ani kombinácia zrušovacích dôvodov, ktoré použil krajský súd v napadnutom rozsudku. V prevažnej miere súdy rušia rozhodnutia správnych orgánov pre vady, ktoré obsahovo napĺňajú viaceré zrušovacie dôvody a táto prax je potvrdzovaná aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré žalobca aj príkladmo uviedol.

K námietke žalovaného o tom, že krajský súd pri hodnotení zákonnosti rozhodnutí žalovaného prekročil rámec žalobných dôvodov uvedených v žalobe a nevysporiadal sa s tým, v akom rozsahu mali byť prípustné tvrdenia žalobcu s ohľadom na vymedzené žalobné dôvody, žalobca poukázal na to, ako v napadnutom rozsudku definoval rámec žalobných dôvodov krajský súd a ako ich vymedzil žalobca vo svojej žalobe. Z ich vzájomného porovnania podľa žalobcu vyplýva, že krajský súd pri prieskume zákonnosti rozhodnutí žalovaného neprekročil rozsah žalobných dôvodov vymedzených v žalobe.

Tvrdenia žalovaného o existencii odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a písm. f/ OSP považuje žalobca za irelevantné, nakoľko žalovaný na ne v odvolaní len všeobecne odkázal, bez toho, aby ďalej uviedol a špecifikoval v čom považoval tieto dôvody za naplnené.

K odvolaciemu dôvodu žalovaného podľa § 205 ods. 2 písm. b/ OSP žalobca uviedol, že napadnutý rozsudok podľa neho nevykazuje znaky arbitrárnosti, je preskúmateľný. Krajský súd v napadnutom rozsudku zhodnotil zásadné a podstatné okolnosti rozhodnutí žalovaného, identifikoval vady, určil rámec doplnenia skutkového stavu, a teda poskytol žalovanému odpovede na tie otázky podstatného významu, prečo je výsledkom jeho prieskumnej činnosti zrušenie rozhodnutí žalovaného.

Žalobca ďalej vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného o tom, že pokyny krajského súdu týkajúce sa ďalšieho postupu žalovaného v správnom konaní sú zmatečné a nerealizovateľné. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je podľa žalobcu evidentné, aké pokyny krajský súd žalovanému uložil, pričom krajským súdom vymedzený postup je nielenže možný, ale je aj účelný.

Žalobca považuje za správny záver krajského súdu o tom, že žalovaný nepreukázal zneužitie dominantného postavenia žalobcom. Tento záver krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku aj riadne zdôvodnil, keď celkom jednoznačne a dostatočne uviedol, ktoré skutočnosti považuje za nepreukázané, pričom tým jasne vymedzil, v akom rozsahu má žalovaný po zrušení rozhodnutí žalovaného v ďalšom priebehu správneho konania dokazovanie doplniť. Doplnenie dokazovania žalovaným v správnom konaní v čase pred vydaním jeho prvostupňového rozhodnutia bolo nedostatočné.

Žalobca ďalej uviedol, že v správnom konaní sa uplatňuje zásada materiálnej pravdy, ktorú žalovaný nenaplnil a ktorá vyžaduje, aby bol zistený skutočný skutkový stav veci, a to presne, úplne a spoľahlivo. Takto obsah zásady materiálnej pravdy podľa žalobcu vymedzuje aj súdna prax. Podľa žalobcu je možné pojem „nad akúkoľvek pochybnosť“ v plnom rozsahu stotožniť s požiadavkami vyplývajúcimi zo zásady materiálnej pravdy. Žalobca súčasne uviedol, že mu nie je zrejmé, ako žalovaný dospel k záveru, že krajský súd prevzal dôkazný štandard z trestného práva, nakoľko to z napadnutého rozsudku nevyplýva.

Podľa žalobcu je správny záver krajského súdu o nedostatočne zistenom skutkovom stave, keď žalovaný prijal záver o nezameniteľnosti zariadení žalobcu a zariadení iných subjektov bez toho, aby mal akékoľvek relevantné podkladové informácie týkajúce sa technických vlastností týchto zariadení vypracované odborne spôsobilou osobou. K prijatiu a odôvodneniu takéhoto záveru krajský súd nebol povinný v napadnutom rozsudku uvádzať dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, uvádzať úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení dôkazov, uvádzať skutočnosti, ktoré mal za preukázané ani právne posudzovať zistený skutkový stav. Poznanie technických vlastností posudzovaných zariadení je

základom pre vymedzenie ich technickej charakteristiky, a teda je podstatné pre posúdenie ich zameniteľnosti, ako to vyplýva z § 3 ods. 4 a 5 zákona. Žalobca trvá na tom, že sektorová správa ako dokument vypracovaný žalovaným nepotvrďuje tvrdenia žalovaného o tom, že žalovaný v správnom konaní vykonal rozsiahly prieskum na účely posúdenia zameniteľnosti posudzovaných zariadení, nakoľko v nej akékoľvek posúdenie zameniteľnosti absentuje.

Žalobca uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je evidentné, k odstráneniu akých rozporov týkajúcich sa vyhlásení SŽD uložil krajský súd žalovanému povinnosť doplniť dokazovanie. Právny názor krajského súdu o povahe a procesnej prípustnosti vyhlásení SŽD vyplýva z napadnutého rozsudku celkom jednoznačne, rovnako je z neho zrejmé, v akom smere má žalovaný v ďalšom správnom konaní dokazovanie doplniť. Pokiaľ mal žalovaný v správnom konaní pochybnosti o tom, či sú skutočnosti uvedené vo vyhláseniach SŽD pravdivé, či na nich podpísané osoby zastávajú funkcie v SŽD, či SŽD skutočne disponovali v sledovanom období elektrickými rušňami, ktoré mohli prenajať, alebo či boli vyhlásenia SŽD v rozpore so skoršími zisteniami žalovaného, mal dokazovanie v správnom konaní doplniť, a nie na tieto dôkazy vôbec neprihliadať. Žalovaný mal prihliadať aj na vyhlásenie spoločnosti České dráhy. Žalobcovi nie je z ničoho zrejmé, že by sa k možnostiam prenájmu elektrických rušňov zo strany SŽD uvedených vo vyhláseniach akokoľvek vyjadrovali Úrad pre reguláciu železničnej dopravy (ďalej „ÚRŽD“), Ministerstvo dopravy SR či ŽSR.

Krajský súd sa podľa žalobcu v napadnutom rozsudku správne vysporiadal aj s podstatou konceptu „single and continuous infringement“ a s jeho možnosťou uplatnenia voči žalobcovi. Krajský súd správne vyhodnotil, že v správnom konaní nebol vo vzťahu k celému sledovanému obdobiu preukázaná jeden zo základných predpokladov zneužitia dominantného postavenia žalobcu, a to existencia žiadostí SŽD voči žalobcovi o predaj/prenájom elektrických rušňov alebo o čerpanie PHM do motorových rušňov na čerpacích staniách žalobcu. Skutočnosť, či SŽD požiadali žalobcu o poskytnutie elektrických rušňov (resp. o čerpanie PHM do motorových rušňov na čerpacích staniách žalobcu) je pre vyslovenie zneužitia dominantného postavenia žalobcom vo forme odmietnutia dodávať nevyhnutné. Ani zo žalovaným uvádzaných rozhodnutí slovenských a európskych súdov nevyplýva, že žalovaný koncept „single and continuous infringement“ vyložil a aplikoval na žalobcu správne.

K otázke preukázania obdobia porušovania zákona sa žalobca stotožňuje so záverom krajského súdu, že zo strany žalovaného nedošlo k preukázaniu existencie žiadostí SŽD adresovaných žalobcovi tak, aby žalovaný mohol uložiť žalobcovi pokutu za celé obdobie od 1. januára 2005 do 31. decembra 2010. Preukázaná existencia žiadostí SŽD doručených žalobcovi je pritom základným predpokladom konštatovania zneužívania dominantného postavenia žalobcom. Krajský súd zrozumiteľne vysvetlil, prečo nedostatočné preukázanie existencie žiadostí SŽD nemohlo obstáť.

K jednotlivým argumentom žalovaného ohľadom krajským súdom tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutí žalovaného pre neuvedenie obratu žalobcu za rok 2012 priamo v rozhodnutiach žalovaného, žalobca uviedol, že s týmto záverom krajského súdu v plnom rozsahu súhlasí a považuje ho za správny. Žalobca uznáva, že krajský súd v dotknutej časti napadnutého rozsudku používa pojem relevantný obrat namiesto pojmu obrat. Ide však podľa neho iba o formálnu vadu napadnutého rozsudku, ktorá nespôsobuje neho nepreskúmateľnosť - z kontextu napadnutého rozsudku je totiž jasné, že krajský súd žalovanému vytýkal, že v rozhodnutiach žalovaného neuviedol obrat žalobcu za rok 2012. Z odôvodnenia správneho rozhodnutia musí byť podľa žalobcu jasné, akým konkrétnym spôsobom správny orgán aplikoval abstraktnú právnu normu na konkrétny skutkový stav. Žalovaný vo svojom rozhodnutí uviedol iba § 38 ods. 1 zákona a len všeobecne konštatoval, že k prekročeniu limitu 10% z obratu žalobcu za rok 2012 nedošlo. V rozhodnutiach žalovaného však nie je označené, na základe čoho žalovaný dospel k záveru o tom, že uložená pokuta neprekračuje limit 10 % z obratu žalobcu za rok 2012. Obrat žalobcu za rok 2012 ako aj podklady, z ktorých tento obrat vyplýva, sú skutočnosťami tvoriacimi podklady pre rozhodnutie žalovaného, preto sú zákonnými náležitosťami jeho odôvodnenia podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku. Žalobca preto tvrdí, že, aj keď svoj obrat za rok 2012 poznal a tento údaj bolo možné zistiť z verejne dostupných zdrojov, mala byť táto skutočnosť výslovne uvedená v odôvodnení rozhodnutia žalovaného. Z obsahu žaloby vyplýva, že v nej žalobca namietať aj

nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí žalovaného v časti týkajúcej sa nevedenia obratu žalobcu za rok 2012. Preto krajský súd vyslovením nepreskúmateľnosti rozhodnutí žalovaného z tohto dôvodu neprekročil medze žaloby. Žalobca mohol v žalobe namietať nezrozumiteľnosť postupu žalovaného vo vzťahu k aplikácii neprekročenia limitu 10 % z obratu žalobcu za rok 2012 aj vtedy, ak takúto námietku v priebehu správneho konania vôbec neuplatnil, čo potvrdzuje aj judikatúra najvyššieho súdu.

K námietke žalovaného o nepreskúmateľnosti, nezrozumiteľnosti a neaplikovateľnosti tej časti napadnutého rozsudku, v ktorej sa krajský súd vyjadril k námietke žalobcu ohľadom aplikácie nesprávneho znenia zákona žalovaným, žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že ani nebolo potrebné, aby sa krajský súd touto námietkou žalobcu meritórne zaoberal, nakoľko otázka uloženia akejkoľvek pokuty je v dôsledku zrušovacieho napadnutého rozsudku predčasná.

Najvyšší súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení OSP, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť aj zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti OSP pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti OSP začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa ustanovení OSP.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (podľa § 250ja ods. 2 OSP), nakoľko to nie je v rozpore s verejným záujmom, pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP, rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 1 zákona č. 136/2001 Z. z., účelom tohto zákona je ochrana hospodárskej súťaže (ďalej len „súťaž“) na trhu výrobkov, výkonov, prác a služieb (ďalej len „tovar“) pred jej obmedzovaním, ako aj vytváranie podmienok na jej ďalší rozvoj s cieľom podporiť hospodársky rozvoj v prospech spotrebiteľov a úprava právomoci a pôsobnosti Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“).

Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z., ustanovenia § 22 až 40 sa vzťahujú aj na postup úradu, keď úrad posudzuje činnosti a konania podnikateľov na základe osobitného predpisu.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z., obmedzovanie súťaže je každé obmedzenie voľnosti konania podnikateľa na relevantnom trhu, najmä vylučovanie existujúcich alebo možných súťažných aktivít, skutočné alebo možné zníženie rozsahu konkurenčnej aktivity alebo skresľovanie konkurenčných podmienok.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z., relevantný trh je priestorový a časový súbeh ponuky a dopytu takých tovarov, ktoré sú na uspokojenie určitých potrieb z hľadiska užívateľa zhodné alebo

vzájomne zastupiteľné.

Podľa § 3 ods. 4 zákona č. 136/2001 Z. z., tovarový relevantný trh zahŕňa zhodné alebo vzájomne zastupiteľné tovary schopné uspokojiť určitú potrebu užívateľov.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 136/2001 Z. z., vzájomne zastupiteľné tovary sú tovary, ktoré sú zastupiteľné najmä z hľadiska ich fyzikálnych a technických charakteristík, ceny a účelu použitia.

Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z., dominantné postavenie na relevantnom trhu má podnikateľ alebo niekoľko podnikateľov, ktorí nie sú vystavení podstatnej súťaži a ktorí sa vzhľadom na svoju ekonomickú silu môžu správať nezávisle.

Podľa § 8 ods. 2 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z., zneužitím dominantného postavenia na relevantnom trhu je najmä hrozba obmedzenia alebo obmedzenie výroby, odbytu alebo technického vývoja tovaru na úkor užívateľov.

Podľa § 8 ods. 6 zákona č. 136/2001 Z. z., zneužívanie dominantného postavenia na relevantnom trhu je zakázané.

Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z., ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, postupuje sa v konaní na úrade podľa všeobecných predpisov o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 3 Správneho poriadku, na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie.

Podľa § 36 Správneho poriadku, ak je pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie potrebný znalecký posudok, správny orgán ustanoví znalca. Proti rozhodnutiu o ustanovení znalca sa možno odvolať.

Podľa § 39 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán môže namiesto dôkazu pripustiť čestné vyhlásenie účastníka konania, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1 Správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa článku 102 písm. b/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie, akékoľvek zneužívanie dominantného postavenia na vnútornom trhu či jeho podstatnej časti jedným alebo viacerými podnikmi sa zakazuje ako nezlučiteľné s vnútorným trhom, ak sa tým môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Takéto zneužívanie môže zahŕňať najmä: b) obmedzovanie výroby, odbytu alebo technického rozvoja na úkor spotrebiteľov.

Právnym posúdením je činnosť, pri ktorej súd alebo iný orgán zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak rozhodujúci orgán nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 3 OSP). V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Predmetom súdneho prieskumu v danej veci bolo na základe žaloby žalobcu doručenej krajskému súdu dňa 2. februára 2015 rozhodnutie rady žalovaného č. 2014/DZ/R/2/035 zo dňa 5. novembra 2014 a rozhodnutie žalovaného č. 2013/DZ/2/1/021 zo dňa 22. augusta 2013, ktorými žalovaný správny orgán podľa čl. 102 písm. b/ Zmluvy o fungovaní Európskej únie (predtým čl. 82 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva) a podľa § 8 ods. 2 písm. b/ zákona č. 136/2001 Z. z. dospel k záveru, že žalobca v období od 1. januára 2005 do 31. decembra 2010 zneužíval svoje dominantné postavenie na trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR a na trhu doplňovania pohonných hmôt do motorových rušňov SŽD na čerpacích staniaciach žalobcu, za čo mu uložil pokutu vo výške 10.253.662 €.

S ohľadom na totožnosť štruktúry odvolania žalovaného ako aj vyjadrenia žalobcu k tomuto odvolaniu pristúpil najvyšší súd k posudzovaniu odvolacích námietok žalovaného v takom poradí, v akom boli žalovaným uvedené v odvolaní.

Z daného dôvodu sa najvyšší súd zaoberal najprv otázkou žalovaným namietanej nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku z dôvodu nejasnosti aplikácie zrušovacích dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ OSP) krajským súdom v napadnutom rozsudku. S touto námietkou žalovaného sa najvyšší súd nestotožňuje. Najvyšší súd zdôrazňuje, že konkrétny dôvod, pre ktorý súd zrušuje rozhodnutie správneho orgánu nie je potrebné explicitne subsumovať pod konkrétne zákonné ustanovenie procesného predpisu upravujúce zrušovacie dôvody (§ 250j ods. 2 písm. a/ - e/ OSP). Pre účely naplnenia zásad spravodlivého procesu postačuje, ak je z obsahu rozhodnutia súdu zrejmé, z akých dôvodov bolo napadnuté rozhodnutie správneho orgánu zrušené, ak dôvody zrušenia korešpondujú s odkazom súdu na správnu procesnú normu a ak je (hoci implicitne) z rozhodnutia súdu zrejmé, ktorá časť odôvodnenia sa týka ktorého zrušovacieho dôvodu vymedzeného zákonom. Uvedené požiadavky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia napadnutý rozsudok podľa názoru najvyššieho súdu naplnil. Napadnutý rozsudok dáva odpoveď na otázku, v akom smere sú rozhodnutia žalovaného zaťažované konkrétnymi nedostatkami vymedzenými v § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ OSP. Z obsahu napadnutého rozsudku je možné zistiť, že podľa krajského súdu bol skutkový stav zistený nedostatočne v otázke týkajúcej sa nezastupiteľnosti zariadení žalobcu a iných subjektov (krajský súd uvádza potrebu podania odborného stanoviska alebo nariadenia znaleckého dokazovania), v otázke možnosti SŽD využívať zariadenia aj iných subjektov ako žalobcu ako aj v otázke, či žiadosti spoločnosti SŽDS zo dňa 3. marca 2009 skutočne predchádzala a aká konkrétna žiadosť ktorého SŽD. Z obsahu napadnutého

rozsudku je zrejme aj to, v čom považuje krajský súd rozhodnutia žalovaného za založené na nesprávnom právnom posúdení veci (v otázke, kedy mohlo dôjsť ku vzniku prvého porušenia v rámci konceptu jediného a trvajúceho porušenia, v otázke, či je existencia preukázateľnej žiadosti SŽD o dodávanie, ktorej nebolo vyhovené, jedným z predpokladov konštatovania porušenia zákona). Najvyšší súd neakceptoval ani námietku žalovaného, podľa ktorej nie je z napadnutého rozsudku zrejme, v ktorých častiach sú rozhodnutia žalovaného nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov. Krajský súd totiž v napadnutom rozsudku výslovne akcentoval nepreskúmateľnosť rozhodnutí žalovaného v súvislosti s absenciou výslovného uvedenia obratu žalobcu za rok 2012 v rozhodnutiach žalovaného, nahradeného odkazom na verejne prístupné zdroje, pričom k náprave tohto nedostatku pristúpil žalovaný až po vydaní rozhodnutí žalovaného, čo je nepripustné. Zároveň krajský súd uviedol, že v danom prípade ide o nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, preto najvyšší súd námietku žalovaného poukazujúcu na to, že nie je zrejme, čo je dôvodom nepreskúmateľnosti (nezrozumiteľnosť, nedostatok dôvodov), neakceptoval.

V súvislosti so zrušovacím dôvodom uvedeným v § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a námietkou žalovaného, v zmysle ktorej súd musí pri svojom právnom názore uviesť, podľa ktorého ustanovenia a v akom hierarchickom postavení má tento názor svoj právny základ, najvyšší súd uvádza, že s touto námietkou žalovaného sa v kontexte tohto prípadu nestotožňuje. V danom prípade nesprávne právne posúdenie žalovaného spočívalo v nesprávnosti posúdenia otázky vzniku prvého porušenia v rámci konceptu jediného a trvajúceho porušenia a otázky, či je preukázateľná žiadosť SŽD o dodávanie, ktorej nebolo vyhovené, jedným z predpokladov konštatovania porušenia zákona (krajský súd dospel k logickému záveru, že základným predpokladom prvého porušenia musí byť nutne žiadosť SŽD adresovaná žalobcovi). Najvyššiemu súdu v tejto súvislosti nie je známa existencia žiadnej právnej normy, ktorá by pre účely posudzovaného prípadu vymedzovala predpoklady, ktoré musia byť naplnené k tomu, aby došlo k vzniku prvého porušenia v rámci spomenutého konceptu. To, ktoré predpoklady musia byť za účelom konštatovania prvého porušenia naplnené, vždy závisí od toho, o aké porušenie sa má jednať, a teda vždy závisí od okolností konkrétneho prípadu. Nakoniec, potreba existencie žiadostí SŽD adresovaných žalobcovi ako základného predpokladu pre záver o možnom prvom porušení v rámci zneužívania dominantného postavenia žalobcom bola zrejme aj samotnému žalovanému, ktorý v priebehu správneho konania existenciu týchto žiadostí SŽD preukazoval, aj keď nedostatočne.

Najvyšší súd sa ďalej zaoberal námietkou žalovaného založenou na tom, že krajský súd nemohol rozhodnutia žalovaného zrušiť z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ OSP, nakoľko kombinácia týchto zrušovacích dôvodov je podľa žalovaného neprípustná. Po preskúmaní tejto námietky žalovaného ako aj po zohľadnení judikatúry, na ktorú v odvolaní žalovaný poukázal, dospel najvyšší súd k záveru, že tejto námietke žalovaného nie je možné v tomto konaní priznať relevanciu. Najvyšší súd síce vo všeobecnosti pripúšťa, že v prípade, ak je určitá časť odôvodnenia rozhodnutia týkajúca sa určitej otázky nepreskúmateľná, že táto skutočnosť môže vylučovať vo vzťahu k tej istej časti rozhodnutia posudzovanie správnosti právneho posúdenia veci či dostatočnosti zistenia skutkového stavu veci, je však zároveň toho názoru, že to nemôže platiť v situácii, ak sa nesprávnosť právneho posúdenia veci či nedostatok skutkového zistenia na jednej strane a nepreskúmateľnosť rozhodnutia na strane druhej týkajú rôznych častí rozhodnutia posudzujúcich (z hľadiska svojej podstaty) rôzne otázky, čomu bolo tak aj v posudzovanom prípade. Fakt, že krajský súd v napadnutom rozsudku konštatoval nepreskúmateľnosť rozhodnutí žalovaného z dôvodu absencie údajov o obrate žalobcu za rok 2012 priamo v rozhodnutiach žalovaného, nevylučuje, aby krajský súd dospel v úplne iných otázkach riešených v konaní k záveru o nesprávnom právnom posúdení veci či o nedostatočnom zistení skutkového stavu. Rovnaký záver pritom vyplýva aj zo samotného odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 1Sžpu/1/2009 (časť VI, A.1.- k vyhodnoteniu nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia), uvádzajúceho okrem vlastného posúdenia aj obdobné závery rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 1Sžd/38/2012, podľa ktorého ide o pochybenie súdu len v prípade, ak sa to isté odôvodnenie, ktoré už je súdom označené ako nepreskúmateľné, napriek tomu preskúma s tým záverom, že v takomto odôvodnení uvedené skutočnosti nasvedčujú záveru, že zistenie skutkového stavu veci je nedostačujúce na posúdenie veci. Odhliadnuc od uvedeného, nie je možné nevziať do úvahy aj tú skutočnosť, že prípustnosť kumulácie žalovaným namietaných zrušovacích dôvodov

vyplýva vo všeobecnosti aj z iných rozhodnutí najvyššieho súdu (napríklad sp. zn. 6Sžp/12/2013, 4Sžf/76/2014 či 4Sžo/9/2012). Najvyšší súd je toho názoru, že kumulácia žalovaným namietaných zrušovacích dôvodov je možná predovšetkým v tom prípade, ak to umožňuje štruktúra rozhodnutia, čo je podľa názoru najvyššieho súdu aj prípad tohto konania. Podľa najvyššieho súdu na to, aby mohli byť konštatované popri sebe zrušovacie dôvody uvedené v § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ OSP nie je nevyhnutne potrebné, aby sa rozhodnutie formálne členilo na viacero separátnych autonómnych rozhodnutí. Aj v rámci jediného rozhodnutia, hoci nie je formálne členené na viaceré autonómne rozhodnutia, nie je možné vylúčiť možnosť identifikovania relatívne samostatných okruhov posudzovaných otázok, kde u niektorých z nich je možné konštatovať nepreskúmateľnosť záverov bez toho, aby to malo negatívny vplyv na možnosť konštatovať nesprávne právne posúdenie veci či nedostatočné zistenie skutkového stavu vo vzťahu k iným materiálne odlišiteľným otázkam, čo je aj tento prípad. V tejto súvislosti nie je možné prihliadať ani na závery najvyššieho súdu prijaté v rozhodnutí, sp. zn. 1Sžr/134/2011, na čo už najvyšší súd poukázal aj vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 1Sžr/62/2013, nakoľko rozhodnutie, sp. zn. 1Sžr/134/2011, bolo vydané v konaní podľa tretej (a nie druhej) hlavy piatej časti OSP, v ktorom sa uplatňuje dikcia § 250s OSP vylučujúca kombináciu zrušovacích dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a b/ OSP na jednej strane a podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP na strane druhej, nakoľko v takom prípade by z určitých dôvodov (písm. a/ a b/) bolo možné podať voči zrušujúcemu rozhodnutiu súdu odvolanie, avšak z dôvodu podľa písm. d/ by takéto odvolanie neprichádzalo do úvahy. Zároveň je v súlade s rozhodnutím najvyššieho súdu, sp. zn. 1Sžo/33/2013, potrebné vo všeobecnosti prisvedčiť aj námietke žalobcu, podľa ktorej nie je možné konštatovať nezákonnosť zrušujúceho rozhodnutia súdu v prípade, ak je toto rozhodnutie hoci aj neprípustne založené na nepreskúmateľnosti rozhodnutia (čo v tomto prípade ani nie je) za predpokladu, že niektorý z ďalších zrušovacích dôvodov vymedzených v § 250j ods. 2 písm. a/ alebo c/ OSP bol súdom uplatnený správne.

Vo vzťahu k ďalšej časti odvolania sa najvyšší súd zaoberal námietkou žalovaného spočívajúcou v tvrdení, že krajský súd prihliadal aj na skutočnosti nad rámec odôvodnených žalobných dôvodov žalobcu. Najvyšší súd považuje námietku žalovaného za nedôvodnú, a to aj v prípade, ak by priznal relevanciu argumentácii žalovaného k spôsobu, akým je potrebné vymedziť žalobné dôvody v žalobe. Podľa názoru najvyššieho súdu sa krajský súd nezaoberal takými námietkami žalobcu, ktoré by neboli žalobcom v žalobe riadne vymedzené a odôvodnené, pričom ani žalovaný v odvolaní relevantne nekonkretizuje, o ktoré konkrétne námietky by sa malo jednať. Nad rámec uvedeného najvyšší súd zdôrazňuje, že hoci súdy v správnom súdnictve môžu preskúmať rozhodnutia správnych orgánov iba v medziach žalobných dôvodov uvedených v žalobe, potrebu vymedzenia žalobných dôvodov nie je možné stotožňovať s potrebou vymedzenia všetkých čiastkových argumentov konkretizujúcich určitý žalobný dôvod, pokiaľ je zo žalobného dôvodu zrejmé, čo žalobca namieta a z akého hľadiska. Účelom vymedzenia žalobných dôvodov je dosiahnuť iba stav, aby bolo súdu posudzujúcemu zákonnosť správneho rozhodnutia a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, zrejmé, čo rozhodnutím správneho orgánu dotknutý subjekt namieta a prečo. Stotožňovanie vymedzenia žalobných dôvodov s potrebou uvedenia všetkých, často i detailných čiastkových argumentov podporujúcich vymedzený žalobný dôvod, a to priamo v žalobe, by bolo nedôvodne formalistickým prístupom a najmä v obsahovo a rozsahovo náročných prípadoch, akým je aj tento prípad, by viedlo k odmietnutiu spravodlivosti subjektu domáhajúceho sa súdneho preskúmania správneho rozhodnutia.

Vo vzťahu k námietke žalovaného o tom, že krajský súd sa nezaoberal námietkami, ktorých preskúmanie si vytýčil v napadnutom rozsudku, najvyšší súd uvádza, že ak aj krajský súd podrobne prepísal žalobné tvrdenia žalobcu ako aj vyjadrenia žalovaného k týmto tvrdeniam v odôvodnení napadnutého rozsudku, nebolo (s ohľadom na neunesenie dôkazného bremena žalovaným, pre ktoré bol zrušujúci napadnutý rozsudok vydaný) potrebné, aby ďalej ku každému z nich výslovne uvádzal, ktoré argumenty považuje za prípustné a ktoré za neprípustné. V tejto súvislosti je najvyšší súd navyše toho názoru, že z obsahu napadnutého rozsudku je možné zistiť, ktoré časti námietok žalobcu a z akých dôvodov považoval krajský súd za dôvodné. Zároveň, nezaobranie sa tými námietkami žalobcu, ktorých preskúmanie si mal podľa žalovaného krajský súd vytýčiť v napadnutom rozsudku by nemohlo mať za následok nezákonnosť napadnutého rozsudku, nakoľko takýto postup by mohol byť nanajvyš na

ujmu žalobcu, nie žalovaného.

Pokiaľ ide o všeobecnú námietku žalovaného týkajúcu sa nedostatkov odôvodnenia napadnutého rozsudku, je predovšetkým potrebné zdôrazniť, že ktorýkoľvek z dôvodov, na ktorých krajský súd založil zrušenie rozhodnutí žalovaného by sám o sebe postačoval na zrušenie rozhodnutí žalovaného. Z obsahu napadnutého rozsudku je navyše zrejmé, a rovnakého názoru je aj najvyšší súd, že jedným z najpodstatnejších dôvodov, pre ktorý podľa krajského súdu rozhodnutia žalovaného nemohli obstáť, bola skutočnosť, že žalovaným nebola preukázaná existencia žiadostí SŽD za obdobie od 1. januára 2005 do 3. marca 2009, z dôvodu ktorého žalovaný nepreukázal v danom období splnenie základného predpokladu možného zneužitia dominantného postavenia žalobcom, a to existenciu žiadostí SŽD o prístup k zariadeniam žalobcu. Najvyšší súd súhlasí so záverom krajského súdu, že na to, aby bolo možné konštatovať zneužívanie dominantného postavenia žalobcom je potrebné, aby bola preukázaná existencia konkrétnych žiadostí SŽD v konkrétnom čase. Skutočnosť, prečo nie je možné akceptovať argumentáciu žalovaného, krajský súd vyčerpávajúco zdôvodnil, pričom tomuto odôvodneniu nie je možné nič vytknúť. Zároveň je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, že v súvislosti s existenciou žiadostí SŽD je potrebné skúmať či v danom období boli naplnené aj ostatné predpoklady potrebné k záveru o zneužití dominantného postavenia žalobcom (najmä predpoklad neexistencie, v porovnaní so zariadeniami žalobcu, zastupiteľných zariadení iných subjektov vhodných pre potreby SŽD). Takéto odôvodnenie krajského súdu považuje najvyšší súd za logické a pre účely ďalšieho postupu žalovaného v správnom konaní za zrozumiteľné. Neobstojí preto tvrdenie žalovaného o nezrozumiteľnosti napadnutého rozsudku, keďže z jeho obsahu je zreteľne poznateľné, ktoré skutočnosti krajský súd nemal preukázané (zneužívanie dominantného postavenia a obdobie, v ktorom malo k zneužívaniu dominantného postavenia dochádzať, ak by bolo preukázané), a z čoho pri tom krajský súd vychádzal (žiadosť spoločnosti SŽDS, vyhlásenia dopravcov predložené žalobcom) a ako vec právne posúdil (v otázke, kedy mohlo dôjsť ku vzniku prvého porušenia v rámci konceptu jediného a trvajúceho porušenia, v otázke, či je existencia preukázateľnej žiadosti SŽD o dodávanie, ktorej nebolo vyhovené, jedným z predpokladov konštatovania porušenia zákona). Za daných okolností potom uvádzanie skutočností, ktoré mal krajský súd za preukázané, dôkazov, o ktoré krajský súd oprel svoje neúplné skutkové zistenia ako aj uvedenie úvah, ktorými sa pri hodnotení neúplných dôkazov riadil a komplexné právne posúdenie veci, nemalo opodstatnenie. Najvyšší súd zdôrazňuje, že v prípade, ak existujú dôvody na zrušenie napadnutého správneho rozhodnutia z dôvodu neunesenia dôkazného bremena v správnom konaní, čo je aj prípad rozhodnutí žalovaného, na zákonnosť zrušujúceho rozhodnutia postačuje, ak je zrozumiteľne zdôvodnené, prečo muselo dôjsť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, pričom v takom prípade nie je dôvod na to, aby sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal všetkými ostatnými dôvodmi, pre ktoré napadnuté správne rozhodnutie zrušené nebolo.

V ďalšej časti sa najvyšší súd venoval námietkam žalovaného k zmätočnosti a nerealizovateľnosti pokynov krajského súdu uložených žalovanému v napadnutom rozsudku v súvislosti s doplnením dokazovania zo strany žalovaného pred vydaním nového rozhodnutia žalovaného v správnom konaní, ktorým však nebolo možné priznať relevanciu. Najvyšší súd totiž nepovažuje pokyny krajského súdu uložené žalovanému v napadnutom rozsudku za zmätočné a nerealizovateľné. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že žalovaný sa má vysporiadať s obsahom vyhlásení jednotlivých dopravcov, ktoré do správneho konania predložil žalobca, má odstrániť rozpory vyplývajúce z týchto vyhlásení dopravcov a z prípadných iných dôkazov, z ktorých žalovaný pri svojom rozhodnutí vychádzal a takisto má aj doplniť dokazovanie za účelom bližšej konkretizácie elektrických rušňov, na ktoré sa vzťahujú žalobcom predložené vyhlásenia dopravcov. Pokiaľ na základe uvedeného postupu žalovaný zistí, že dopravcovia, ktorých vyhlásenia predložil žalobca, voľnými elektrickými rušňami v sledovanom období nedisponovali, má stanoviť obdobie v rámci sledovaného obdobia, za ktoré je možné žalobcovi uložiť pokutu, pokiaľ dospeje k záveru o splnení všetkých ostatných predpokladov zneužitia dominantného postavenia žalobcom. Pokiaľ však žalovaný zistí, že dopravcovia, ktorí poskytli do konania vyhlásenia, v sledovanom období voľnými elektrickými rušňami disponovali, bude jeho úlohou nariadiť znalecké dokazovanie, prípadne obstaráť odborné stanovisko za účelom porovnania technických vlastností týchto elektrických rušňov s elektrickými rušňami žalobcu. Krajský súd teda žalovanému neuložil najprv vyhodnotiť, či došlo k zneužívaniu dominantného postavenia a až následne vykonať znalecké

dokazovanie, či obstať odborné stanovisko.

Vo vzťahu k nepreukázaniu zneužitia dominantného postavenia žalobcom je najvyšší súd toho názoru, že táto časť odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je nepreskúmateľná a že z nej jasne vyplýva, z akého dôvodu boli rozhodnutia žalovaného zrušené. Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že žalovaný má doplniť dokazovanie, že doplnenie dokazovania má žalovaný vykonať tak vo vzťahu k zastupiteľnosti alternatív na trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR ako aj na trhu čerpania pohonných hmôt do motorových rušňov na čerpacích staniciach žalobcu, že dokazovanie má žalovaný doplniť nielen v tom rozsahu, kde to krajský súd výslovne uviedol ale aj vo vzťahu k tým skutočnostiam, ktoré podľa napadnutého rozsudku neboli doposiaľ preukázané a ako má toto doplnenie dokazovania žalovaný vykonať. Predpokladom zneužitia dominantného postavenia prostredníctvom praktiky odmietnutia dodávať je skutočnosť, že dominant odmieta poskytovať svojim konkurentom (SŽD) prístup k svojim zariadeniam bez ospravedlniteľného dôvodu, hoci konkurentom dominanta nie je k dispozícii žiadna iná zastupiteľná alternatíva (okrem zariadení dominantu). Keďže krajský súd okrem zariadení žalobcu identifikoval z obsahu spisu aj zariadenia iných subjektov ako žalobcu, u ktorých nebola preukázaná ich nepoužiteľnosť pre potreby SŽD, je zrejmé, z akého dôvodu nariadil doplniť dokazovanie spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku a aj to, akými myšlienkovými pochodmi sa riadil. V tomto ohľade sa síce najvyšší súd stotožňuje s tvrdením žalovaného, že žalovaný nie je povinný vyhovieť všetkým návrhom žalobcu na vykonanie dôkazov, na toto tvrdenie však nie je možné brať zreteľ v prípade, pokiaľ nevykonaním dôkazov zo strany žalovaného nie je z materiálnej stránky riadne zistený skutkový stav, k čomu došlo aj v prípade rozhodnutí žalovaného.

Najvyšší súd zameril svoju pozornosť aj na námietku žalovaného týkajúcu sa dôkazného štandardu aplikovaného krajským súdom v konaní, ktoré viedlo k vydaniu napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti najvyšší súd, stotožňujúc sa so žalovaným, uvádza, že európske pravidlá v nadväznosti na nariadenie rady (ES) č. 1/2003 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže ustanovených v článkoch 81 a 82 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (ďalej „nariadenie“) (článok 82 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva bol nahradený článkom 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) ponechávajú vo vzťahu k dôkaznému štandardu priestor národným pravidlám, pokiaľ tieto národné pravidlá nebudú viesť k nižšiemu dôkaznému štandardu aký presadzujú európske pravidlá, čo znamená, že v prípade, ak národné pravidlá vyžadujú aplikáciu vyššieho dôkazného štandardu pri preukázaní porušenia (vyššiu mieru istoty o existencii porušovania), uplatnia sa tieto národné pravidlá. V tejto súvislosti žalovaný poukázal v odvolaní na dôkazný štandard európskeho práva založený na „dostatočne presných a koherentných dôkazoch odôvodňujúcich názor, že došlo k porušeniu“ (sufficiently precise and coherent proof to justify the view, that has been an infringement). Takýto dôkazný štandard je však podľa názoru najvyššieho súdu nižším dôkazným štandardom, ako je dôkazný štandard vyplývajúci z národnej úpravy. Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z., ustanovenia §§ 22 až 41 sa vzťahujú aj na postup úradu, keď úrad posudzuje činnosti a konania podnikateľov na základe osobitného predpisu, ktorým je nariadenie. Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z., ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, postupuje sa v konaní na úrade podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, teda podľa Správneho poriadku (zákon č. 136/2001 Z. z. pritom neobsahuje osobitnú úpravu dôkazného štandardu). Z kontextu § 2 ods. 3 v spojení s § 37 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. vyplýva, že Správny poriadok sa v časti týkajúcej sa dôkazného štandardu použije aj na konania vo veciach zneužívania dominantného postavenia podľa článku 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ak zabezpečuje vyšší dôkazný štandard). Vychádzajúc z § 3 ods. 5 v spojení s § 32 ods. 1 Správneho poriadku, musí rozhodnutie vydané v správnom konaní vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, pričom skutočný stav veci musí byť zistený presne a úplne. Správny poriadok je teda založený na zásade materiálnej pravdy. Z porovnania dôkazného štandardu vymedzeného Správnym poriadkom a európskeho dôkazného štandardu, na ktorý v odvolaní poukázal žalovaný vyplýva potreba aplikovať v tomto prípade dôkazný štandard podľa Správneho poriadku, ktorý je vyšším dôkazným štandardom, s čím sa nakoniec stotožnil aj žalovaný, keď aplikoval dôkazný štandard podľa Správneho poriadku (bod 54 a 55 odvolania).

Vychádzajúc z obsahu rozhodnutí žalovaného a z vyššie uvedených skutočností je potom podľa najvyššieho súdu bezpredmetné tvrdenie žalovaného o tom, že krajský súd pri použití pojmu „nad

akúkoľvek pochybnosť“ vychádzal z dôkazného štandardu v trestnom konaní, nakoľko ak by tomu tak aj bolo, čo nakoniec z iných častí napadnutého rozsudku ani nevyplýva, podľa názoru najvyššieho súdu bolo potrebné rozhodnutia žalovaného zrušiť už len preto, že zo strany žalovaného nebol zachovaný ani len dôkazný štandard založený na naplnení zásady materiálnej pravdy, na ktorej mal žalovaný založiť svoje rozhodnutia. Zároveň je potrebné dodať, že prípadnou aplikáciou štandardov zodpovedajúcich pojmu „nad akúkoľvek pochybnosť“ zo strany krajského súdu na posudzovaný prípad (ak by k nej aj zo strany krajského súdu skutočne došlo, čo z napadnutého rozsudku nevyplýva) by neboli prekročené štandardy trestného konania, nakoľko skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti je dostatočne zistený iba pre účely prípravného konania (kde sa v konečnom dôsledku nerozhoduje o vine a treste páchatela trestného činu), nie však pre účely trestného konania v štádiu konania pred súdom. Nad rámec uvedeného je ale najvyšší súd dokonca toho názoru, že v správnom konaní pred žalovaným nebol dodržaný ani ním spomínaný dôkazný štandard „dostatočne presných a koherentných dôkazov odôvodňujúcich názor, že došlo k porušeniu“. V tejto súvislosti je potrebné zohľadniť nakoniec skutočnosť, že aj európske súdne inštitúcie presadzujú pri svojich rozhodnutiach záver, že pochybnosť vo veciach porušenia pravidiel hospodárskej súťaže je potrebné vykladať na prospech domnelého porušovateľa týchto pravidiel (rozhodnutia vo veci UnitedBrands a UnitedBrands Continentaal c/a Komisia, JFE Engineering a ďalší c/a Komisia).

Vo vzťahu k žalovaným namietanému záveru krajského súdu o potrebe nariadenia znaleckého dokazovania, resp. podania odborného stanoviska za účelom posúdenia technických vlastností zariadení žalobcu a zariadení iných subjektov najvyšší súd uvádza, že námietky žalovaného sú bez právneho významu. Podľa § 3 ods. 4 a 5 zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2011, tovarový relevantný trh zahŕňa zhodné alebo vzájomne zastupiteľné tovary schopné uspokojiť určitú potrebu užívateľov. Vzájomne zastupiteľné tovary sú tovary, ktoré sú zastupiteľné najmä z hľadiska ich fyzikálnych a technických charakteristík, ceny a účelu použitia. Z uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že na posúdenie zastupiteľnosti tovarov je potrebné poznať okrem iného aj technické vlastnosti týchto tovarov, ktoré sú z hľadiska svojej dôležitosti vo všeobecnosti minimálne porovnateľné s inými kritériami, na základe ktorých sa posudzuje zastupiteľnosť tovarov. V danom prípade sú tovarmi, ktorých zastupiteľnosť sa má skúmať, z hľadiska ich technických vlastností značne zložité zariadenia (elektrické rušne a čerpace zariadenia) patriace žalobcovi a iným subjektom. Najvyšší súd je toho názoru, že s ohľadom na charakter týchto zariadení, ich objektívnu technickú zložitosť a žalovaným tvrdenú nepoužiteľnosť zariadení iných subjektov (mimo žalobcu) pre potreby SŽD najmä z hľadiska ich technických vlastností je práve náležité posúdenie technických vlastností týchto zariadení jedným z najpodstatnejších pri posudzovaní zastupiteľnosti týchto zariadení. Prípadný záver o technickej nezastupiteľnosti týchto zariadení totiž spôsobuje, že skúmanie ceny a účelu použitia zariadení stráca na význame. Aj keď sa najvyšší súd stotožňuje so záverom žalovaného, že komplexné posúdenie zastupiteľnosti tovarov patrí do právomoci žalovaného (krajský súd v napadnutom rozsudku netvrdil, že zastupiteľnosť tovarov z pohľadu kritérií uvedených v § 3 ods. 5 zákona č. 136/2001 Z. z. má v konečnom dôsledku posúdiť znalec), nič to nemení na skutočnosti, že na to, aby mohol žalovaný k posúdeniu tejto zastupiteľnosti vôbec pristúpiť, musia mu byť známe technické vlastnosti týchto zariadení a technické odlišnosti medzi zariadeniami žalobcu a alternatívnymi zariadeniami iných subjektov, o ktorých žalobca tvrdí, že sú použiteľné pre potreby SŽD. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný relevantnými informáciami o týchto technických vlastnostiach a odlišnostiach v technických vlastnostiach zariadení žalobcu a zariadení iných subjektov počas správneho konania nedisponoval. Až potom, ako bude žalovaný poznať technické vlastnosti zariadení žalobcu a alternatívnych zariadení iných subjektov, ktoré žalobca označuje ako použiteľné pre potreby SŽD, a technické rozdiely medzi nimi, bude môcť pristúpiť k posúdeniu ich zastupiteľnosti z pohľadu kritérií vymedzených v § 3 ods. 5 zákona č. 136/2001 Z. z. Nakoniec, skutočnosť, že možnosť znaleckého dokazovania či podania odborného stanoviska v súvislosti s posudzovaním zastupiteľnosti riešených zariadení nie je vylúčená (právne nedovolená) a teda, je zákonom aprobovaným postupom, je zrejmä aj z tvrdenia samotného žalovaného v odvolaní (bod 73, 77), z ktorého vyplýva, že v predmetnom správnom konaní žalovaný neustanovil znalca iba preto, že to nebolo potrebné, nakoľko podľa názoru žalovaného nebolo za účelom zistenia skutočností dôležitých pre rozhodnutie nutné odborné posúdenie technických vlastností zariadení. Preto najvyššiemu súdu neostávalo iné ako sa iba stotožniť so záverom krajského súdu o potrebe nariadenia

znaleckého dokazovania, resp. vyžiadania minimálne odborného stanoviska za účelom posúdenia technických vlastností zariadení žalobcu a zariadení iných subjektov disponujúcich týmito zariadeniami (elektrickými rušňami a čerpacími zariadeniami).

Nie je možné priznať dôvodnosť ani námietke žalovaného smerujúcej k nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku v súvislosti s uvedenými závermi krajského súdu, s ktorými sa najvyšší súd stotožnil, keďže skutočnosť, pre ktorú mal krajský súd za nedostatočné žalovaným vykonané dokazovanie k otázke zastupiteľnosti zariadení žalobcu a zariadení iných subjektov vyplývala z toho (čo krajský súd v napadnutom rozsudku riadne vymedzil), že zastupiteľnosť tovarov (a zvlášť zariadení posudzovaných žalovaným v správnom konaní, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutí žalovaného) závisí okrem iného aj od technických vlastností týchto zariadení, ktoré môže posúdiť len znalec, a ktoré žalovaným riadne posúdené neboli. Z obsahu napadnutého rozsudku podľa najvyššieho súdu vyplýva, z akého dôvodu prijal krajský súd záver o žalovaným neúplne zistenom skutkovom stave a teda aj o neunesení dôkazného bremena žalovaným. Okrem toho platí, že v prípade neunesenia dôkazného bremena ide o stav, kedy určité skutočnosti podstatné z hľadiska rozhodnutia neboli preukázané vôbec, riadne alebo úplne. Za daného stavu by potom bolo v odôvodnení súdneho rozhodnutia nadbytočným venovať sa dôkazom tvoriacim podklad neúplne zisteného skutkového stavu, úvahám pri hodnotení týchto dôkazov, neúplným skutkovým zisteniam a právnemu posúdeniu takto neúplne zisteného skutkového stavu, keďže neúplne zistený skutkový stav by aj tak nemohol byť podkladom zákonného rozhodnutia. Zároveň nie je možné prihliadať ani na odkaz žalovaného na rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Sžhu/1/2011, nakoľko v žalovaným uvádzanej časti toto rozhodnutie riešilo situáciu, kedy krajský súd dospel k iným skutkovým zisteniam ako žalovaný bez toho, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol dôkazy, z ktorých pri svojich skutkových zisteniach vychádzal. Pri neunesení dôkazného bremena však ide o situáciu, kedy súd nemôže dospieť ku žiadnym konečným skutkovým zisteniam práve preto, že neboli vykonané všetky dôkazy, ktoré za účelom riadneho zistenia skutkového stavu vykonané byť mali. Nakoniec sa najvyšší súd nestotožnil ani s tvrdením žalovaného o naplnení odvolacieho dôvodu vymedzeného v § 205 ods. 2 písm. d/ OSP, nakoľko takto žalovaným neúplne zistený skutkový stav nemohol už z podstaty veci viesť k nesprávnym skutkovým zisteniam krajského súdu.

Najvyšší súd sa ďalej zaoberal námietkami žalovaného smerujúcimi voči vysporiadaniu sa krajského súdu s vyhláseniami dopravcov, teda spoločnosti ZSSK, Českých dráh, ČD Cargo a AWT, ktoré podľa žalobcu mali predstavovať dôkaz o existencii voľných kapacít elektrických rušňov (okrem elektrických rušňov žalobcu) použiteľných pre SŽD a na základe ich posúdenia dospel k záveru, že týmto námietkam žalovaného nie je možné vyhovieť. Hoci žalovaný namietal, že žalobca nemohol skutočnosti svedčiace v jeho prospech preukazovať prostredníctvom čestných vyhlásení dopravcov, keďže čestné vyhlásenie môže v zmysle § 39 Správneho poriadku predložiť len účastník konania, teda žalobca, najvyšší súd je pri zohľadnení zásady, podľa ktorej je právne úkony potrebné vykladať podľa ich obsahu, toho názoru, že z vyhlásení dopravcov nevyplýva, že by sa malo jednať o čestné vyhlásenia dopravcov. Najvyšší súd sa stotožňuje so záverom žalobcu, že v danom prípade sa jednalo o vyjadrenia právnických osôb pripustené § 32 ods. 3 Správneho poriadku, v ktorých sa títo dopravcovia (hoci vo forme vyhlásenia) vyjadrili ku skutočnostiam podstatným pre rozhodnutie žalovaného. Nad rámec uvedeného však najvyšší súd zdôrazňuje, že aj v prípade, ak by boli vyhlásenia dopravcov skutočne čestnými vyhláseniami, aj v takom prípade by bol žalovaný povinný doplniť dokazovanie preverením skutočností uvedených v daných čestných vyhláseniach, keďže ich prostredníctvom žalovaný obdržal informáciu o skutočnostiach podstatných pre rozhodnutie a ich pravdivosť bol povinný preveriť (v bode 80 odvolania žalovaný sám poukazuje na to, že tieto vyhlásenia pripustil ako listiny, ktorými žalobca podporuje svoje tvrdenia). Správne konanie je totiž ovládané zásadou materiálnej pravdy, ktorej obsahom je spoľahlivé, riadne a úplné zistenie skutkového stavu. Nezávisle od skutočností, ktoré žalovaný zistil v priebehu správneho konania, a to ešte predtým, ako mu boli žalobcom predložené vyhlásenia dopravcov, pokiaľ z vyhlásení dopravcov zreteľne vyplývala existencia voľných kapacít elektrických rušňov na účely uspokojenia potrieb SŽD, žalovaný mal skutočnosti v nich uvedené preveriť.

Bezpredmetnými sú aj námietky žalovaného vo vzťahu ku skutočnosti, že vyhlásenia dopravcov boli vyhotovené po 4 rokoch od konca sledovaného obdobia. Z vyhlásení vyplýva, že ich dopravcovia

poskytovali vo vzťahu ku sledovanému obdobiu, preto na námietku ich vyhotovenia po skončení sledovaného obdobia nie je možné prihliadať. V tejto súvislosti najvyšší súd zdôrazňuje, že počas sledovaného obdobia ani neexistoval žiadny dôvod na to, aby žalobca požiadal dopravcov uvedených vo vyhláseniach o ich vystavenie, pretože na jeho konci (teda v roku 2010) sa voči nemu ešte zo strany žalovaného správne konanie nevedlo, nebolo preto potrebné, aby žalobca obstarával dôkazy na svoju obranu. K námietke žalovaného, že z vyhlásení nie je zrejmé, či ich skutočne poskytli v nich uvedení dopravcovia, resp. osoby, ktoré sú v mene týchto spoločností oprávnené takéto vyhlásenia poskytnúť, keďže v sledovanom období ani nemuseli byť zamestnancami dopravcu, najvyšší súd uvádza, že napriek tomu, že podľa jeho názoru obsahová a formálna stránka vyhlásení nezakladali dôvod na uvedené pochybnosti žalovaného, pokiaľ mal žalovaný o ním uvádzaných skutočnostiach pochybnosti, nič mu nebránilo doplniť dokazovanie za účelom ich potvrdenia alebo vylúčenia. Najvyšší súd v tejto spojitosti iba všeobecne uvádza, že vyhlásenie mohli poskytnúť aj osoby, ktoré nakoniec v sledovanom období ani neboli zamestnancami dopravcov, pokiaľ by nebolo zo žalovaným doplneného dokazovania preukázané, že nedisponovali pravdivými informáciami vzťahujúcimi sa na sledované obdobie. Neobstoí ani tvrdenie žalovaného o účelovosti vyhlásení z dôvodu, že tieto vyhlásenia boli vystavené na žiadosť žalobcu, a to preto, že z obsahu spisu vyplývajú žiadosti žalobcu o doplnenie dokazovania vo vzťahu k zisťovaniu alternatívnych zdrojov elektrických rušňov pre SŽD, ktorým však žalovaný nevyhovel. Za daných okolností, pokiaľ chcel žalobca preukazovať ním uvádzané skutočnosti, musel sa na týchto dopravcov obrátiť sám. Zároveň, zo skutočnosti, že vyhlásenia boli obstarané na žiadosť žalobcu nie je možné bez ďalšieho preverenia skutočností v nich uvedených dospieť k záveru o nepravdivosti či účelovosti tvrdení v nich obsiahnutých.

K žalovaným uvedenej námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku z dôvodu, že žalovanému nie je zrejmé, ako krajský súd vyhodnotil námietky žalovaného k právnej povahe vyhlásení dopravcov, keď použil v napadnutom rozsudku pojem čestného vyhlásenia, najvyšší súd predovšetkým uvádza, že pojem čestného vyhlásenia použil v priebehu správneho konania ako prvý samotný žalovaný, a to v súvislosti s vyhláseniami dopravcov, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že krajský súd považoval skutočnosti uvedené vo vyhláseniach dopravcov za podstatné pre zistenie skutočného stavu veci bez ohľadu na to, či by vyhlásenia dopravcov považoval za čestné vyhlásenia alebo nie. Neobstoí ani námietka žalovaného, že mu nie je zrejmé, aké rozpory mal na mysli krajský súd, keď mu uložil odstrániť rozpory čestných vyhlásení SŽD, nakoľko rozpory mohli byť odstránené iba medzi vyhláseniami dopravcov (ktoré sú až na obdobie, na ktoré sa vzťahujú obsahovo totožné) a inými zdrojmi záverov žalovaného o neexistencii alternatívnych zdrojov elektrických rušňov pre potreby SŽD.

Zároveň možno konštatovať, že z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že krajský súd správne považoval vyhlásenia dopravcov za podklady rozhodnutia, bez ohľadu na ktorých právnu povahu, formálnu ako aj obsahovú stránku, mal žalovaný skutočnosti v nich uvedené preveriť a doplniť v naznačenom ohľade dokazovanie za účelom naplnenia zásady materiálnej pravdy, pričom na strane žalovaného nemohla vzniknúť žiadna pochybnosť o tom, ako má v ďalšom priebehu správneho konania postupovať. Keďže krajský súd, dôsledne presadzujúc zásadu materiálnej pravdy, dospel na základe obsahu vyhlásení dopravcov k záveru, že v sledovanom období mohli existovať zdroje elektrických rušňov použiteľných pre potreby SŽD, nebolo potrebné, aby sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku venoval tvrdeniam žalovaného namietajúcim formálnu ako aj obsahovú stránku vyhlásení dopravcov a nemohol na základe vykonaných dôkazov dospieť ani k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko žiadne iné zistenia z vyhlásení dopravcov nevyplývajú ako boli tie, ku ktorým dospel krajský súd.

Vo vzťahu ku konceptu jediného a trvajúceho porušenia (single and continuous infringement, ďalej „koncept“) posúdil najvyšší súd najprv odôvodnenie napadnutého rozsudku s ohľadom na námietku žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku v tejto časti z dôvodu, že krajský súd mal podľa žalovaného bez ďalšieho iba prevziať právnu argumentáciu žalobcu. V takomto postupe krajského súdu však najvyšší súd neidentifikoval vadu nepreskúmateľnosti, nakoľko z odôvodnenia napadnutého rozsudku, hoci vychádzajúceho z právneho názoru žalobcu, je zrejmé, k akým vlastným právnym záverom v súvislosti s konceptom krajský súd dospel (súladne s rozhodnutím najvyššieho súdu, sp. zn.

7Sžhpu/1/2013) a z akých dôvodov nemohol akceptovať závery žalovaného o uložení pokuty žalobcovi za celé sledované obdobie. Zároveň je z obsahu napadnutého rozsudku zrejmé, z akých dôvodov považoval krajský súd za podstatnú otázku preukázania existencie žiadostí SŽD, keďže tieto považoval za predpoklad prijatia záveru o zneužívaní dominantného postavenia. Keďže krajský súd nemohol dospieť k záveru o zneužívaní dominantného postavenia žalobcom v sledovanom období bez preukázania existencie žiadostí SŽD adresovaných žalobcovi (ktoré neboli preukázané tak, aby bolo možné uložiť žalobcovi pokutu za celé sledované obdobie), je zrejmé, ako dospel krajský súd aj k záveru o tom, že iné dôkazy prezentované v konaní (mimo žiadostí SŽD) nemohli preukazovať zneužitie dominantného postavenia žalobcom.

Najvyšší súd sa ďalej zaoberal námietkami žalovaného súvisiacimi s nesprávnym uplatňovaním konceptu, ku ktorému malo dôjsť zo strany krajského súdu, dospel však k záveru, že námietky žalovaného nie sú dôvodné. Podľa obsahu rozhodnutí žalovaného sa mal žalobca vo vzťahu k SŽD dopustiť zneužívania dominantného postavenia v sledovanom období prostredníctvom realizácie praktiky odmietnutia dodávať (refusal to supply), a to tak na trhu predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR ako aj na trhu dopĺňovania pohonných hmôt do motorových rušňov SŽD na čerpacích staniciach žalobcu, čo malo žalobcovi protisúťažným spôsobom zabezpečiť udržanie jeho dominantného postavenia na trhu železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou ucelených vlakov. Najvyšší súd je toho názoru, že podstatou praktiky odmietnutia dodávať je správanie posudzovaného dominantanta majúce podobu buď aktívneho konania dominantanta spočívajúceho v odmietnutí dodávania alebo pasívneho postoja dominantanta spočívajúceho v konštruktívnom odmietnutí požiadavky dodávania. V každom prípade však o odmietnutí dodávania, ktoré je porušením zákona a ktoré je ako také potrebné sankcionovať, je možné uvažovať až v tom prípade, ak existuje a je preukázaná požiadavka na dodávanie adresovaná dominantovi. Bez toho, aby dominant na základe konkrétnej požiadavky SŽD odmietol SŽD umožniť prístup k jeho zariadeniam, nie je v tomto prípade možné zamedziť vstupu SŽD na trh, resp. rastu SŽD, čo za podstatný faktor pre záver o porušovaní zákona považuje aj žalovaný (strana 24 odvolania). Pokiaľ existencia takejto požiadavky na dodávanie tvrdená prípadne preukázaná nie je, nie je možné dospieť k záveru, že dominant sa dopustil správneho deliktu odmietnutia dodávať, a to bez ohľadu na to, či jeho prípadné iné aktivity nepriamo indikujú možnosť existencie snahy takéhoto nedovoleného správania. Nakoniec, aj napĺňanie stratégie smerujúcej k nedovolenému cieľu, na potrebu preukázania ktorého poukazuje žalovaný, predpokladá realizovanie takých úkonov, z ktorých je zrejmé, že dominant odmieta dodávať, ku ktorému záveru však nie je možné dospieť bez toho, aby bolo preukázané, že o dodávanie bol dominant žiadaný. V kontexte daného prípadu sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožňuje so záverom krajského súdu, že na preukázanie existencie zneužitia dominantného postavenia dominantanta je potrebné zo strany žalovaného preukázať existenciu konkrétnych žiadostí SŽD v konkrétnom období adresovaných žalobcovi, ktorým žalobca bez ospravedliteľných dôvodov nevyhovel. V opačnom prípade by totiž k záveru o odmietnutí dodávať bolo možné dospieť aj v prípade, ak by SŽD dominantanta o dodávky jeho zariadení vôbec nežiadali, čo je neprípustné. V nadväznosti na uvedené je z obsahu spisu zrejmé, že v doterajšom priebehu správneho konania neboli zo strany žalovaného obstarané žiadne také relevantné dôkazy, z ktorých by vyplývala existencia žiadostí SŽD adresovaných žalobcovi už pred 3. marcom 2009. Na podklade skutočnosti, že niektorí SŽD na otázky žalovaného v priebehu správneho konania vôbec nereagovali alebo síce reagovali, ale k žiadosťiam adresovaným žalobcovi sa vôbec nevyjadřili, prípadne, uviedli, že žalobcu o prístup k jeho zariadeniam vôbec nežiadali, či na základe časovo neurčitých a nejasných vyjadrení SŽD o ich žiadosťiach adresovaných žalobcovi, nie je možné založiť záver o tom, že žalobca odmietol SŽD dodávať už pred 3. marcom 2009. V tejto súvislosti najvyšší súd dodáva, že úvahy žalovaného o tom, z akých dôvodov sa SŽD obracali na žalobcu iba ústne, či telefonicky a nie písomne ako aj o tom, prečo sa na žalobcu so svojimi žiadosťami neobracali vôbec považuje najvyšší súd za špekulatívne a ako na také na ne nemohol prihliadať. Nemožno akceptovať ani námietku žalovaného smerujúcu k tomu, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, aké stanovisko má krajský súd ku konceptu konštruktívneho odmietnutia, či aplikáciu tohto konceptu nepripúšťa vo všeobecnosti alebo iba v tomto prípade a či sa vôbec týmto konceptom zaoberal, keďže aplikácia konceptu konštruktívneho odmietnutia prichádza do úvahy iba v prípade preukázania žiadostí SŽD o dodávanie, čo však v tomto prípade vo vzťahu k prevažnej časti sledovaného obdobia preukázané nebolo, a preto sa krajský súd týmto konceptom ani

osobitne zaoberať nemusel.

Pokiaľ ide o ponímanie konceptu, a to najmä z hľadiska predpokladov na jeho uplatňovanie, najvyšší súd nemohol akceptovať argumentáciu žalovaného. Najvyšší súd sa síce stotožňuje s tvrdením žalovaného, podľa ktorého neposkytovanie služby predaja a prenájmu elektrických rušňov schopných prevádzky v SR a služby doplňovania paliva do motorových rušňov SŽD na čerpacích staniách žalobcu mohli byť realizované v rovnakom čase, smerovať k jednému cieľu, naplňovať jednu stratégiu a navzájom sa dopĺňať, z hľadiska možnosti žalovaného uložiť v riešenom prípade žalobcovi pokutu za celé sledované obdobie je však táto skutočnosť irelevantná. Koncept je totiž založený na tom, že viac jednotlivých porušení (nezákonných konaní porušujúcich pravidlá hospodárskej súťaže), ktoré sú spojené jednotiacim zámerom (cieľom) porušovateľa, je považovaných za jediné a trvajúce porušenie, aj v prípade, ak k jednotlivým porušeniam došlo v rôznych obdobiach. Najvyšší súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné uvažovať o konkrétnom porušení tvoriacom súčasť jedineho a trvajúceho porušenia, je v tomto konkrétnom prípade potrebné, aby boli naplnené predpoklady porušenia tak, ako boli žalobcom vymedzené v žalobe (bod III.1 a IV.1 žaloby). Súčasne, na to, aby bolo možné uvažovať o jedinom a trvajúcom porušení, musí byť preukázaná existencia prvotného porušenia, od ktorého je následne možné odvodzovať existenciu jedineho a trvajúceho porušenia, ak dôjde k ďalším porušeniam a ak sú súčasne naplnené predpoklady uplatňovania tohto konceptu (časová súvislosť, jednotiaci zámer, neexistencia špecifických okolností vylučujúcich jediné a trvajúce porušenie a pod.). V prípade žalobcu mohlo dôjsť k vzniku prvotného porušenia pravidiel hospodárskej súťaže až vtedy, keď odmietol konkrétnu žiadosť SŽD o dodávanie, aj to len za predpokladu, ak v tom čase boli už naplnené všetky ostatné predpoklady vzniku prvotného porušenia (dostatok voľných kapacít žalobcu, nedostatok zastupiteľných alternatív na strane SŽD atď.). Keďže žalobcovi bola preukázateľne doručená ako prvá žiadosť o dodávanie až žiadosť zo dňa 3. marca 2009 vyhotovená spoločnosťou SŽDS, nie je možné za súčasnej dôkaznej situácie pričítať žalobcovi zneužívanie dominantného postavenia od 1. januára 2005 do 3. marca 2009. Podľa najvyššieho súdu nie je možné zneužívanie dominantného postavenia v určitej časti sledovaného obdobia vyvodzovať iba zo skutočnosti, že dominant mohol mať prípadne zámer odmietat' dodávky SŽD ako svojim konkurentom (zámer protisúťažnej stratégie) na trhu železničnej nákladnej dopravy realizovanej formou ucelených vlakov, pokiaľ nebola v konaní vo vzťahu k danému obdobiu preukázaná existencia žiadostí SŽD o dodávky a ich odmietnutie dominantom.

Najvyšší súd nemohol akceptovať ani argumentáciu žalovaného k určaniu dňa 1. januára 2005 ako začiatku porušovania pravidiel hospodárskej súťaže žalobcom, nakoľko ako krajský súd správne poznamenal, obdobie pred 1. januárom 2005 ani nebolo predmetom skúmania žalovaného (aj zo samotného obsahu spisu vyplýva, že žalovaný viedol správne konanie iba vo vzťahu k obdobiu od 1. januára 2005 do 31. decembra 2010, teda nie aj vo vzťahu k obdobiu pred 1. januárom 2005). Na tomto mieste najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, že ani prípadný zámer právneho predchodcu žalobcu konať protiprávne, by neumožňoval prijať záver o zneužívaní dominantného postavenia právnym predchodcom žalobcu a teda, od 1. januára 2005 ani žalobcom, pokiaľ by nebola bez pochyb ku dňu 1. januára 2005 preukázaná existencia žiadosti SŽD, ktorá by bola bezdôvodne odmietnutá. V kontexte uvedeného potom nie je možné súhlasiť ani s tvrdením žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku v tejto časti z dôvodu, že krajský súd sa nemal žiadnym spôsobom vyjadriť k ostatným skutočnostiam, na základe ktorých žalovaný preukazoval svoj záver o období zneužívania dominantného postavenia od 1. januára 2005.

Najvyšší súd neakceptoval ani tvrdenie žalovaného o tom, že podľa krajského súdu malo byť prípustné iba „pisomné preukázanie skutočností, ktoré navyiac musí spĺňať predstavy súdu o jeho forme (teda nepostačuje iba vyjadrenie subjektu vo forme podania písomnej informácie, ale je potrebné predložiť kvalifikovaný písomný dôkaz s vyznačením dátumu a predmetu)“, nakoľko žiadny takýto záver krajského súdu z napadnutého rozsudku nevyplýva a navyše, ani žalovaným presadzované písomné informácie SŽD neboli takým dôkazom, z ktorého by vyplývali skutkové zistenia umožňujúce uložiť žalobcovi pokutu za celé sledované obdobie. Nad rámec spomenutých skutočností najvyšší súd uvádza, že odkaz žalovaného na rozsudky krajského súdu, sp. zn 3S/228/2009, 3S/229/2009 a 3S/230/2009 a ani na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci AstraZeneca c/a Komisia nemôže nič meniť na záveroch

najvyššieho súdu. Uvedené rozsudky krajského súdu totiž poukazujú na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Anic Partecipazioni c/a Komisia, ktorý však rieši inú situáciu akou je posudzovaný prípad, a síce rieši zodpovednosť porušovateľa za porušovanie pravidiel hospodárskej súťaže (inými porušovateľmi) za obdobie kedy bol súčasťou protiprávneho konania týchto porušovateľov, a to bez ohľadu na to, či v tomto období platné predpisy porušoval alebo o ich porušovaní vedel alebo to mohol predvídať. Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci AstraZeneca c/a Komisia, z jeho obsahu nevyplývajú žiadne také skutočnosti, ktoré by vyvracali správnosť záverov krajského súdu (toto rozhodnutie práve naopak zdôrazňuje to, že jediné a trvajúce porušenie môže pozostávať z viacerých konaní, z ktorých však každé musí predstavovať porušenie, a teda musí byť samo o sebe nezákonným konaním; k rovnakému záveru pritom dospel Súdny dvor EÚ aj v žalovanom spomínanej veci Aalborg Portland c/a Komisia).

Najvyšší súd sa ďalej postupne zaoberal jednotlivými námietkami žalovaného týkajúcimi sa spôsobu výpočtu uloženej pokuty pri aplikácii kritéria neprekročenia limitu 10 % z obratu podľa § 38 ods. 1 zákona.

Najvyšší súd preskúmal žalovaným vznesenú námietku zmätočnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku z dôvodu, že krajský súd v časti odôvodnenia (strana 54 napadnutého rozsudku) nesprávne aplikoval pojem „relevantný obrat“ namiesto zákonného pojmu „obrat“ (ďalej „dotknutá časť odôvodnenia“) a vyhodnotil ju ako nedôvodnú. Najvyšší súd síce dáva za pravdu žalovanému, že krajský súd v dotknutej časti odôvodnenia nesprávne používa pojem „relevantný obrat“ namiesto pojmu „obrat“, súčasne však uvádza, že podľa jeho názoru ide iba o formálnu chybu, ktorá nespôsobuje zmätočnosť ani nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Z celkového obsahu dotknutej časti odôvodnenia je totiž podľa najvyššieho súdu zrejme a bez ďalšieho zistiteľné, akú vadu krajský súd žalovanému vytýkal - žalovaný vo svojom rozhodnutí pri určovaní výšky pokuty v zákonom limite 10 % z obratu podľa § 38 ods. 1 zákona vôbec neuviedol celkový obrat žalobcu za rok 2012. Rovnako najvyšší súd nesúhlasí s námietkou žalovaného o tom, že táto formálna chyba v odôvodnení napadnutého rozsudku má zároveň povahu právnej vady spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dôsledne rozlišovať medzi materiálnymi vadami rozsudku (medzi ktoré patria i právne vady rozhodnutia, pričom právnou vadou je žalovaným vytýkané nesprávne právne posúdenie veci) a formálnymi vadami rozsudku. Jedna a tá istá vada nemôže mať súčasne charakter vecného i formálneho pochybenia. Nakoľko nesprávna aplikácia pojmu „relevantný obrat“ namiesto „obrat“ v dotknutej časti odôvodnenia je vadou formálnou a nie vadou vecnou, dôvodnosť námietky nesprávneho právneho posúdenia veci je v tomto prípade vylúčená.

Ďalej sa najvyšší súd venoval námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom, keď podľa žalovaného krajský súd nesprávne vyhodnotil, že neuvedenie obratu žalobcu za rok 2012 priamo v odôvodnení rozhodnutia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Táto námietka žalovaného je rovnako nedôvodná. Najvyšší súd sa s právnym názorom krajského súdu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia z dôvodu neuvedenia obratu žalobcu za rok 2012 v odôvodnení rozhodnutia stotožňuje. Podľa § 46 Správneho poriadku, ktorým sa v prejednávanej veci spravuje konanie a rozhodovanie žalovaného, správne rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Náležitosti správneho rozhodnutia sú upravené v § 47 Správneho poriadku - rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Odôvodnenie je spravidla najrozsiahlejšou časťou rozhodnutia. Je tomu tak preto, že práve v odôvodnení rozhodnutia je správny orgán zo zákona povinný zhrnúť a zhodnotiť všetky podstatné skutočnosti, ktoré tvorili podklad pre výrok jeho rozhodnutia (rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 4So/226/04). Podstatnými skutočnosťami tvoriacimi podklad rozhodnutia pritom treba rozumieť všetky skutočnosti, ktoré správny orgán pri svojom rozhodovaní zohľadnil a zobral ich do úvahy. Zákon v § 38 ods. 1 určuje zákonný limit 10 % z obratu za predchádzajúce uzavreté účtovné obdobie, ktorý je správny orgán pri rozhodovaní o pokute povinný zohľadňovať. Bolo preto zákonnou povinnosťou žalovaného pri rozhodovaní o pokute riadne zisťovať a zohľadňovať obrat žalobcu za rok 2012. Otázka zisťovania obratu žalobcu za rok 2012 je otázkou skutkovou, na vyriešenie ktorej si žalovaný bol povinný zadovážiť všetky potrebné podklady. Obrat žalobcu za rok 2012 i podklady, z ktorých tento obrat vyplýva sú tak

podstatnými skutočnosťami tvoriacimi podklad pre vydanie rozhodnutia žalovaného, preto museli byť v odôvodnení rozhodnutia žalovaného aj explicitne uvedené. Navyše, sám žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že obrat žalobcu za rok 2012 pri určení výšky pokuty zohľadňoval, čím potvrdil, že obrat žalobcu za rok 2012 bol skutočnosťou pre jeho rozhodnutie podstatnou, avšak napriek tomu ju v jeho odôvodnení vôbec neuviedol. V odôvodnení iba konštatoval, že pokuta bola uložená v medziach zákona (v zákonomnom limite 10% z obratu žalobcu za rok 2012), neuviedol však, ktoré konkrétne skutočnosti odôvodňujú takto vyslovený záver. Za nepreskúmateľné treba považovať aj také rozhodnutie o uložení pokuty za správny delikt, ktoré by bolo odôvodnené napríklad len tým, že pokuta bola uložená v zákonných medziach. Krajský súd správne vytkol žalovanému, že nie je v súlade so zákonom, pokiaľ v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol obrat žalobcu za rok 2012, a nahradil ho iba odkazom na verejne prístupné zdroje. Na uvedenom závere nič nemenia ani argumenty žalovaného, o tom, že žalovaný kritérium neprekročenia limitu 10 % z obratu zohľadňoval a že obrat žalobcu za rok 2012 je verejne dostupnou informáciou, ktorá vyplýva z dokumentácie zostavenej samotným žalobcom a preto boli skutočnosti tvoriace podklad rozhodnutí žalovaného žalobcovi známe. Najvyšší súd opakuje, že všetky skutočnosti tvoriace podklad rozhodnutia správneho orgánu musia byť uvedené priamo v písomnom odôvodnení rozhodnutia. Nepostačuje, že o týchto skutočnostiach má vedomosť správny orgán alebo aj účastník konania. Žalovaný sa síce uvedený nedostatok odôvodnenia jeho rozhodnutia pokúšal napraviť tým, že obrat žalobcu za rok 2012 dodatočne vyčíslil vo svojom vyjadrení k žalobe, čo je však (ako správne poznamenal krajský súd) neprípustné, pretože nedostatky odôvodnenia správneho rozhodnutia nemožno nahradiť tým, že sa dôvody rozhodnutia účastníkovi dodatočne oznámia.

Ani námietke žalovaného o prieskume rozhodnutí žalovaného mimo žalobných dôvodov zo strany krajského súdu najvyšší súd nemôže prisvedčiť. Aj podľa názoru najvyššieho súdu z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca v nej namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí žalovaného v časti vyslovenia neprekročenia limitu 10 % z obratu (keďže žalobca v čase podania žaloby nevedel, na základe akých skutočností žalovaný k tomuto záveru dospel). Krajský súd preto správne uznal žalobcovu námietku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí žalovaného a vyslovil ich nepreskúmateľnosť.

Najvyšší súd sa ďalej zaoberal námietkou žalovaného o tom, že krajský súd podľa neho nemal prihliadať na námietku žalobcu o nezrozumiteľnosti postupu žalovaného pri aplikácii kritéria neprekročenia limitu 10 % z obratu, nakoľko žalobca mohol túto námietku úspešne vzniesť najneskôr v správnom konaní pre vydaním rozhodnutia žalovaného. Najvyšší súd dospel k záveru, že ani táto námietka žalovaného nemá opodstatnenie. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že zo žiadneho ustanovenia piatej časti OSP nevyplýva, že by žalobca nemohol uviesť v žalobe aj argumenty, ktoré pôvodne v konaní pred správnym orgánom neuplatňoval. Podľa rozhodovacej praxe vychádzajúcej z piatej časti OSP ako aj z čl. 36 ods. 1 a ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR je zásadne prípustné uplatniť v správnej žalobe aj právne námietky, ktoré neboli vznesené v správnom odvolacom konaní. V správnom súdnictvе podľa piatej časti OSP sa neuplatňuje vo vzťahu k správnenému konaniu koncentračná zásada, majúca za následok nemožnosť uplatnenia žalobných námietok prv neuvedených v odvolaní proti prvostupňovému správnenému rozhodnutiu (rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 5Sžo/14/2011). Koncentračná zásada predstavuje výrazné obmedzenie procesných práv účastníka konania, preto sa uplatní iba v prípade, ak to zákon výslovne pre daný prípad ustanovuje, za prísneho režimu poučenia účastníka, či už správnym orgánom alebo súdom, čo však nie je tento prípad.

K námietke žalovaného ohľadom nepreskúmateľnosti tej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorá sa týka odvodzovania výpočtu pokuty od predchádzajúceho porušenia súťažného práva žalobcom, najvyšší súd uvádza, že ju nepovažuje za podstatnú. Najvyšší súd síce uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je celkom zrejmé, na základe akých skutočností a úvah krajský súd dospel k vyslovenému záveru ohľadom neprávoplatného skončenia preskúmacieho konania o rozhodnutí Rady žalovaného č. 2006/DZ/R/2/144. Na druhej strane však najvyšší súd uvádza, že krajský súd sa otázkou odvodzovania výpočtu pokuty od predchádzajúceho porušenia súťažného práva žalobcom a s tým súvisiacou argumentáciou účastníkov v napadnutom rozsudku ani nemusel zaoberať. Z rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR totiž vyplýva, že nie je nevyhnutné, aby sa súd v rozsudku vysporiadal so všetkými otázkami nastolenými v súdnom konaní, postačuje, aby sa vysporiadal s tými otázkami a

argumentmi účastníkov, ktoré sú pre výsledok súdneho rozhodnutia rozhodujúce (napr. Ústavný súd SR, I. ÚS 110/2007, III. ÚS 30/2007 a i.). Pre rozhodnutie krajského súdu bolo podstatné v prvom rade zistiť, či vôbec bolo preukázané porušenie zákazu zneužitia dominantného postavenia žalobcom v sledovanom období. Keďže však krajský súd v napadnutom rozsudku dospel k (správnemu) záveru, že rozhodnutia žalovaného musia byť zrušené z dôvodu nepreukázania zneužitia dominantného postavenia žalobcom v sledovanom období, nebolo potrebné, aby sa krajský súd v napadnutom rozsudku zaoberal otázkou odvodzovania výpočtu pokuty od predchádzajúceho porušenia súťažného práva žalobcom. Až vtedy, pokiaľ by krajský súd dospel k záveru o tom, že preukázateľne došlo k zneužívaniu dominantného postavenia žalobcom (a že k nemu došlo v rámci sledovaného obdobia), bol by krajský súd povinný zaoberať sa otázkou, či bol postup žalovaného pri odvodzovaní výpočtu pokuty od predchádzajúceho porušenia súťažného práva žalobcom zákonný alebo nezákonný.

Na záver sa najvyšší súd zaoberal námietkou žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku z dôvodu nejasnosti stanoviska krajského súdu k aplikácii novely zákona č. 136/2001 Z. z. vykonanej zákonom č. 151/2014 Z. z. na predmetný prípad, s ktorou sa však najvyšší súd nemohol stotožniť. Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejmé, že krajský súd sa vyhodnotením argumentácie žalobcu a žalovaného týkajúcej sa skutočnosti, či je znenie zákona č. 136/2001 Z. z. účinné od 1. júla 2014 v porovnaní so znením zákona č. 136/2001 Z. z. účinným do 30. júna 2014 pre žalobcu priaznivejšie, nezaoberal zámerne a že len všeobecne skonštatoval základné pravidlo, ktoré sa má do budúcnosti aplikovať, a síce pravidlo aplikácie nového predpisu v tom prípade, ak bude znenie nového predpisu pre žalobcu priaznivejšie. Dôvod, pre ktorý sa krajský súd argumentáciou žalobcu a žalovaného nezaoberal vyplýva z toho (čo krajský súd v napadnutom rozsudku zreteľne uviedol), že rozhodnutia žalovaného boli predčasné. V konaní totiž neboli preukázané dôvody na konštatovanie zneužívania dominantného postavenia žalobcom v sledovanom období (ani čo do základu porušovania ani čo do obdobia porušovania), nebolo preto potrebné, aby sa v tejto súvislosti krajský súd zaoberal námietkou žalobcu súvisiacou s tým, podľa akého právneho predpisu mala byť žalobcovi uložená pokuta (nakoľko nebol preukázaný dôvod na uloženie pokuty bez ohľadu na to, či by sa pokuta mala uložiť podľa znenia zákona č. 136/2001 Z. z. účinného od 1. júla 2014 alebo účinného do 30. júna 2014). Za daných okolností potom ani nebol dôvod, aby sa krajský súd v napadnutom rozsudku vyjadroval k tomu, či uvedené skutočnosti považuje za dôvod zrušenia rozhodnutí žalovaného, keďže zodpovedanie tejto otázky vyplýva zo samotného vysporiadania sa krajského súdu s predmetnou námietkou žalobcu.

Po posúdení všetkých námietok žalovaného uvedených v odvolaní, keďže ani jedna z týchto námietok žalovaného nemohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozsudku, najvyšší súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c ods. 1 vety prvej OSP, tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v sume vyčíslennej žalobcom výške 89,50 €, ktorá pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby vo výške podľa § 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase vykonania tohto úkonu (písomné podanie na súd vo veci samej - vyjadrenie žalobcu k odvolaniu /§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky/, vo výške 66 €, režijný paušál k jednému úkonu /§ 16 ods. 3 vyhlášky/, vo výške 8,58 € a DPH vo výške 20 %).

Žalovaný je povinný náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP uhradiť k rukám právneho zástupcu žalobcu, v lehote uvedenej vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.